Fabrikalara, işyerlerine okullara, mahallelere, köylere, yığınların içine!

Hainlerden hesap soracağız!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 7, Sayı: 129
19 Mayıs 1980

Proletaryanın savaş sancağı kızıl bayraktır

Süleyman Sakalı

1 Mayıs, proletaryanın burjuvaziye karşı savaş sancağını dünya çapında yükselttiği bir gündür. Bu sancak, işçilerin kanıyla sulanmış, kızıla boyanmış, *kızılbayraktır!*

Dünya proletaryası, sosyalist ülkeler halkları 1 Mayıs'larda alanlara proletaryanın sınıf savaşının simgesi kızılbayraklarla çıkar.

Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'ları daha 1919'larda, 1920'lerde bu bilinçle, kızılbayraklar altında kutlamıştır. Şanlı proletaryamız 1976' da İstanbul'da, burjuvazinin yarım yüzyıllık yasağını parçalayarak 1 Mayıs'ı yeniden kutladığı zaman, 1 Mayıs alanında kızılbayraklar dalgalanıyordu.

Mersin'de kutlanan (!) 1980 1 Mayıs'ı ise, proletaryanın savaşkan 1 Mayıs geleneğine leke sürdü. Türk burjuvazisinin egemenliğinin simgesi olan Türk bayraklarının gölgesinde "kutlandı". Dünya proletaryasının sınıf marşı Enternasyonal yerine, Türk burjuvazisinin egemenlik türküsü "İstiklal" Marşı "Cumhuriyet" alanını çınlattı. Şanlı işçi sınıfımıza yapılan bu hakaretin, aşağılamanın sorumlusu oportünistlerdir. Bu, işçi sınıfımızın değil, oportünistlerin alnında kara lekedir.

Oportünistlerin felsefesi herzaman "ayağını yorganına göre uzat" olmuştur. "Gücümüzü hesaplayalım", "gücümüz oranında", "alınabilirlik", "gerçekçilik", v.b. safsatalarının tümünün altında işte bu felsefe yatar.

Ama yorganın boyunu burjuvazi saptıyor! Oportünistler de yorgan ufaldıkça altına sığışmak için büzülüp duruyorlar. 1 Mayıs'ta da böyle oldu.

Burjuvazi 1 Mayıs'ı Türkiye'de kutlattırmayacağım dedi, Kıbrıs'a gitmekten söz edilmeye başlandı. Kıbrıs'a gidilmedi ama feribotun önüne kadar gelindi. Burjuvazi, "kızıl bayrak istemem, Enternasyonal'i söyletmem" dedi, oportünistler "olur" dediler. Bununla da kalmayıp İstiklal Marşı'na ve Türk bayrağına sahip çıktılar...

Bu onların "yorgana göre" ayak uzatırken nerelere ulaştıklarını gösteriyor. "Türk bayrağının da rengi kırmızı", "'İstiklal' Marşı ve bayrak, ulusal kurtuluş savaşının simgesidir" diyenler, ne denli ödlek demagoglar olduklarını da sergiliyorlar. Böylece, üstüne biraz şeker sürerek işçi sınıfına Türk bayrağını ve "İstiklal" Marşı'nı daha kolay yutturacaklarını sanıyorlar. Oportünistlerin burjuva ulusçusu olduğunu söylediğimizde "*Savaş*" *Yolu*, ulusçulukla ulusallık arasındaki çağrışımdan yararlanarak kendilerini haksız yere (!) suçladığımızı yazdı. Bizim renk, isim, v.b. benzerlikleriyle alışverişimiz yok. Bu tür benzerlikleri (!) kimin, ne için kullandığı ise bu bayrak örneğinde ortaya çıkıyor. Burjuva ulusçuluğu oportünistlerin iliklerine işlemiştir.

TKP'li menşevikler 1 Mayıs'taki tutumlarıyla proletaryayı burjuvaziye, proletarya enternasyonalizmini burjuva ulusçuluğuna satmaya hazır olduklarını ve Kürt halkına ihanet içinde olduklarını kanıtladılar. Ama bu ihanet bir yerde başladı mı orada durmuyor. TİP-TSİP-TKP birliği — İşçi Sınıfının Birliği çığlıklarıyla TKP'yi de pasifist küçük burjuva sosyalizmine satmaya uzanıyor. Yıllardır oportünist siyasetleriyle işçi sınıfını Leninci bir önderden yoksun bıraktıkları yetmedi, şimdi partiyi toptan satışa çıkardılar. Ama bu yolun sonu yoktur. TKP'mize gerçekten bağlı militanlar bu gerçeği görmek zorundadır.

Oportünizm çürüyor. Çürüdükçe de herşeyi satışa çıkarıyor. Menşeviklerin son aylarda Lenincileri her fırsatta polise ihbar etmeleri, polis önünde günah çıkartarak sayfalar dolusu enformasyon vermeleri, bu çürümenin nerelere vardığının göstergesidir. İşçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takmakla başlayan evrim, oportünist yöneticilerin elinde insanların *kişiliklerini de* satmalarıyla bütünleniyor. Bu çözülme, çürüme menşevik yöneticileri de ürkütmüş (!) olacak ki, Nisan *Atılım*'ında aman bu iş fazla açığa çıkmasın diye uyarı yapıyorlar! Siyasal polis karşısında bazı komünistlerin *direncinin kırıldığından* (!) söz edip, aman bu değil, "ideolojik uzlaşmazlık" gerekir diyorlar. Ama bunu komünist morale, Leninci ilkeselliğe ters olduğu için değil, *politika gereği* yapıyorlar.

1 Mayıs 1980, oportünizmin evriminde ve devrimci harekette yeni bir köşe taşı olacaktır. Oportünizmin "Albayrak"'la Kızılbayrağı özdeşleştirme çabalarına karşı utku, proletaryanın savaş sancağı Kızılbayraktır diyenlerin olacaktır.

Son dakika: FİDEF'li oportünistler Lenincilere saldırdı

Gazetemizin baskıya girdiği sırada, F. Almanya'nın Mannheim kentinde yapılan "Faşizme Karşı Utku' nun 35. Yılını Kutlama" mitinginde oportünistlerin Lenincilere saldırdığı haberini aldık. FİDEF'in faşizme protesto için değil, "1 Mayıs'ın intikamını almak" için (bak. s. 20) Federal Almanya'nın her yanından toparlayıp getirdiği 300 kişilik gurup, mitinge *İşçinin Sesi* flaması altında katılan Lenincilere saldırdı. Kavga sonucu Lenincilerden 4, menşeviklerde 16 kişi yaralandı. Gaz tabancaları ve sopalarla kavga için hazırlıklı gelmiş olan menşevikler Lenincileri püskürtemeyince, kendileri kaçmaya başlayınca mitinge katılan halka ve organizatörlere *İşçinin Sesi*'ni "faşistler" olarak tanıtmaya çalıştılar. Yayın satan bir kadın yoldaşımıza yumruk atmaları, menşeviklerin kavgada ne müthiş olduklarını gösterdi.

Olaylara gelecek sayımızda geniş yer vereceğiz. Şimdilik şunu söylemekle yetinelim. Oportünizm Leninizme idman olmaktan öteye gidemez.

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Zeynep Arbat (Yardımcı Redaktör)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Girneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayla Antepli,
Ayşe Güvener, Hatice Dağlı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,

TKP'nin Leninciler Konferansı, önümüzdeki temel görevi, partimizin Leninci kanadının örgütlenmesi olarak belirlemiştir. Bu bir yanıyla Lenincilerin parti içinde daha etkin savaşabilmelerini, dolayısıyla Leninci bir TKP'ye ulaşmayı hedef alırken, öte yandan ülke çapındaki daha geniş görevleri yerine getirebilmenin de koşuludur.

Konferansın koyduğu bu temel görev doğrultusunda, elinizdeki sayının vurgusu örgütlenme üzerine. Yazılar Leninci parti örgütlenmesinin temel ilkelerine dayanarak *Türkiye'de içinde bulunduğumuz koşullarda* örgütlenmenin çeşitli yönlerine eğiliyor. Önümüzdeki sayılarda bu konulara ağırlık vermeyi sürdüreceğiz. Sizlerden de geçmişteki ve bugünkü somut deneyimlerinizi aktarmanızı istiyoruz.

Partinin menşevik kanadı panik içindedir. Yine bu sayıda okuyacağınız gibi, tasfiyeciliğin doğal mantığının getirdiği dolaylı ihbarlardan sonra artık açıktan, bilinçli ihbarcılığa başvurmaları bunun en açık kanıtıdır. "TKP'yi güçlendir, partiye gir" kampanyasının altında yine Lenincilerin artan sayısal ve örgütsel etkinliği karşısında duydukları korku var. Ama ne ihbarcılık, ne de "gaz" kampanyaları, ne onların çöküşünü ne de Lenincilerin güçlenişini durduramayacaktır.

Editör

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Menşevikler Leninciler polise ihbar ediyor

TKP'nin Sesi bundan bir birbuçuk ay önce yaptığı bir yayında bir olayı aktardı. Polisin yakaladığı bir oportüniste sorgu sırasında "milliyetçi" komünist olup olmadığı soruluyor, o da enternasyonalist olduğunu söylüyor. Polis ise, buna karşılık *İşçinin Sesi*'nin ve İTİB'in "milliyetçi" komünist olduğunu, İTİB'ci olsaydı kendisi için daha iyi olacağını anlatıyor.

Aktarılan olay nerede, ne zaman geçti bunu bilmiyoruz. Ama önemli değil, *TKP'nin Sesi* bize bu olayı aktararak ideolojik savaşımdan ne anladığını gösterdi. Polisin söylemesi *İşçinin Sesi*'nin milliyetçi olduğunu kanıtlamadığı gibi, asıl milliyetçilerin oportünistler olduğu bizlerce açık. İzmir'de polis dedi diye saygı duruşunda bulunan, İstiklal Marşı'nı söyleyenler bizler değildik herhalde.

Yine *TKP'nin Sesi*'nde yapılan bir yayında bir Leninci, adıyla, soyadıyla açıklandı. Bu *ihbarcılık* değil de nedir? Öte yandan yine *TKP'nin Sesi*, yakalanan bir Leninci militanın poliste oportünistlerimizin adlarını sayıp döktüğünü ileri sürdü.

Lenincilere yapılan bu iğrenç saldırının hiçbir gerçek payı taşımadığı açıktır. Çünkü yoldaşlarımız siyasi polis önünde bu sınavı geçtiler. En insanlık dışı yöntemlerle uygulanan işkencelerde, ne kendi yoldaşlarını, ne de herhangi bir oportünistin ismini, ya da herhangi bir ipucunu poliste vermediler. Vermediler ama siyasi polisin elinde kendileri ve dışardaki yoldaşları hakkında *90 sayfalık* bir belgenin olduğunu gördüler. Polis yoldaşlarımıza konuşmalarını, konuşmazlarsa bile kendileri hakkında herşeyi bildiğini söyledi. Ne yazık ki sorgudan geçen her menşevik, paçasını kurtarmak için bildiği Lenincilerin adlarını, hatta adreslerine varıncaya kadar bildikleri herşeyi anlatmış!

Ağır bir suçlama yapıyoruz ama kimlerin konuştuğunu ve kimleri ihbar ettiğini biliyoruz.

Soruyoruz,polis Leninciler hakkındaki bu 90 sayfalık bilgiyi, isim isim, adres adres nasıl topladı? Neden oportünistlerin içeri alındığı her seferde Lenincilerin evleri siyasi polisçe didik didik aranıyor?

Polislik suçlaması, ihbarcılık oportünizm için ilkedir. Yıllardır ideolojik olarak mahkum edemediği görüşleri polis, diyerek alt etmeye çalıştı. Türkiye'de bugün oportünistler tarafından polislik suçlaması ile karşı karşıya kalmamış devrimci akım pek azdır. Oportünistleri eleştiren herkes polistir.

İşte oportünizmin mantığı budur, ideolojik savaşımdan anladığı da budur. İhbar edeceksin, sonra dönüp ikiyüzlüce ihbarcılık suçlaması yapacaksın. Yöntemleri de budur; yalanı o kadar büyük söyleyeceksin ki, doğrudan şüphe edilsin. Ama nereye kadar işler? Bize işlemez. Böyle iğrenç yöntemlerle bize pislik bulaştıramazsınız. Hâlâ oportünizmin etkisi altında olan namuslu militanları ise uzun süre tutamazsınız.

K.Y.
Ankara

İdeolojik savaşım

Değerli dostlar,

Polis bir arkadaşımızın evini "Bu evde eroin saklandığı ihbarını aldık" diyerek bastı. İki arkadaşımızı da bir gece emniyette gözaltında tuttular. Arkadaşlarımıza İTİB ile olan ilişkilerinin ne olduğunu sormuşlar.

Olayı öğrenen bir menşevik de bir sempatizanımıza "*İşçinin Sesi*'nden bazı kişiler eroin kaçakçılığı yapıyormuş" demiş.

Burjuvazi en aşağılık entrikalarla bize saldırırken, menşeviklerin ideolojik savaşımına(!) da materyal sağlıyor. Menşeviklerin ideolojik savaştan anladıkları, dedikodu, yalan yaymak, kişisel karalamalarda bulunmak. Bu konudaki en büyük desteği de burjuvaziden görüyorlar.

Aliye Arı
Ankara

Devrimci durum ölçütü

Türkiye'mizde gelişen olaylar özellikle Ankara, İstanbul, Adana, İzmir, Hatay'da olağanüstü boyutlara varıyor. Tariş barikat savaşları, işgaller, grevler, direnişler, tüm hızıyla sürüyor. Türkiye Kürdistanı kaynıyor. Gelişen olaylar daha düne kadar "yığın çıkışları yok. Anamı sokağa, yürüyüşe getiremiyorum, öyleyse devrimci durum da yok" diyen zavallıların, oportünistlerin kafalarına da dank etti. Fakat devrim kaçkını oportünistler, devrimci durumu saklayabilmek için yine ellerinden gelen herşeyi yapmaya çalışıyorlar.

15 Şubat 1980 tarihli "*Savaş Yolu*" gazetesinde oportünistler *İşçinin Sesi* gazetesine ve R.Yürükoğlu'na asılsız ve sahtekârca suçlamalarda bulundular. Bir yandan Barzani ile R. Yürükoğlu'nu aynı kefeye koyarken, aynı gazetenin bir başka bölümünde yayınlanan ve *İşçinin Sesi*'nin Leninci siyasetine saygı duyduğunu belirten mektubun yazarı için, "onun Kürt komünist olduğunu nereden biliyorlar acaba" diye demagoji yapıyor. Bu bir avuç oportünist şunu hiçbir zaman unutmamalıdır. Birgün mutlaka Türk ve Kürt komünistleri, oportünist, sosyal-şoven parti yönetimini yerle bir edip, gerçek Leninci parti ile Türkiye halklarının kurtuluş bayrağını dikeceklerdir.

Tüm *İşçinin Sesi* militanlarına, TKP'nin Leninci savaşçılarına candan başarılar dilerim.

Kürdistanlı bir Komünist
Konstanz-F. Almanya

İŞÇİNİN SESİ

R. Yürükoğlu

İşçinin Sesi'nin yeniden yayına başlamasından bu yana bir yıl geçti. Bu süre içinde tüm partililer beş-on yılın gerilimini yaşadılar. Bu süre içinde TKP Politik Bürosu'nu tutan sağ oportünist-ortacı oportünist bağlaşıklığı, fraksiyonculuğunu tasfiyecilik düzeyine yükseltti. Bu onların içinde bulundukları çözülmeyi iyice hızlandırdı. TKP'nin Leninci güçleri için, bu fraksiyoncu fraksiyona karşı Partinin Leninci birliğini amaçlayan bir kanat olarak örgütlenmekten başka yol bırakmadı.

İşçinin Sesi'nin yeniden yayınlanması, Lenincilere karşı döşenen tuzağı bozdu. Her sayısı üstüste vuruşlarla oportünist bağlaşıklığı dağılma-toparlanma-yeniden dağılma sürecine soktu. Oportünizmin partimizdeki "iç dengesi" kırıldı. Her sistemin bir kendini koruma mekanizması vardır ve dağılan, parçalanan ögeler, bir geri düzeyde yine toplarlanmaya çalışıyorlar. Ama onların, kaçınılmaz sonlarını engelleme, kendilerini kurtarma yetenekleri yoktur. Tarihsel gelişim Lenincilerledir.

Hareketimiz, TKP dışında, geniş devrimci çevrelerde de bir çekim merkezi yarattı. Bize örgütsel birlik önerileri geldi. Örgütsel birlik, ideolojik birlik üzerinde yükselir. Bu, bir bakıma, bizim iredemizin dışında gelişen bir süreçtir. Tek tek kişiler ise, Marksçı-Leninci ideolojiyi, TKP'nin Leninci kanadının siyasetini ve taktiklerini benimserlerse, örgütlerimizin koyduğu doğrultuda çalışırlarsa, gerekli deneylerden geçerlerse, örgütsel birlik içinde olabilirler.

Bizimle, hele *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan tekeldışı burjuvazi yazılarından sonra *her* konuda anlaştıklarını söyleyen ve örgütsel birlik önerisi yapan, ama bunun için de kendilerinin TİP'ten ayrıldığı gibi, bizim de "TKP'den ayrılmamızı ve geleceği birlikte kurmamızı" önerenler, soruna *kendi* açılarından değil, Türkiye işçi ve devrimci hareketinin genel çıkarı açısından, nesnel olarak yanaşmalıdırlar. Birincisi, bizimle *her* konuda anlaştıklarını yetkili kişiler yoluyla ağızdan değil, yayın organlarında açıkça yazmalıdırlar (ki yayın organları pek öyle yazmıyor). İkincisi, bizimle *her* konuda anlaşanların Partimize,TKP'ye girerek, oportünizme karşı örgütlü savaş vermelerinin önündeki engel nedir? Üçüncüsü, Türkiye Komünist Partisi, komünistlerindir, kimsenin "bağı" değildir. Partisini oportünizme teslim eden komünist tarih önünde suçlu olur. Dördüncüsü, önerilen doğrultuda bir gelişme yoluna yönelmek, Menşeviklere arayıp da bulamadıkları *kurtuluş* yolunu armağan etmek olur. Uzun dönemde TKP'yi, Lenincileri, işçi sınıfını vurur.

Bizi Bizden Başkası Yenemez

Bu gerçekleri dikkatle değerlendiren *TKP Leninciler Konferansı*, partimizi oportünizme kesinlikle terketmeme, Parti içinde örgütlü savaş yürütme ve bunun için de zaman geçirmeden TKP'nin Leninci yöre, il, semt komitelerini, taban örgütlerini örgütleme kararı aldı. Konferans, partili ve parti dışı komünistler arasında büyük bir coşku yarattı. Kuruculuk hızla sürüyor.

Buna karşı, "TKP'de oportünizmi yenemezsiniz, boşuna zaman yitiriyorsunuz" diyenler var. Bunlar, savaşımın mantığını pek kavrayamıyorlar. Kağıt üstünde durağan değerlendirmeler şaşırtıcıdır. Siyasette iki kere iki altı da eder, sekiz de eder. Lenincilerin hedefi, Partinin savaşan kadrolarının gönlünü kazanmaktır. Bunların önemli bir bölüğünü daha şimdiden kazandık. Davut Çelik Yoldaşımın bu sayıdaki yazısında okuyacaksınız. Gerisini de kazanacağız. Hatta, belirli bir dönem "disiplin" zoru ile oportünizmin basında sözcülüğünü yapmış ama yapı olarak devrimci yoldaşlarımızı da *TKP*'ye kazanacağız. TKP'nin savaşan kadrolarının yeri, Leninci saflardır. Dünya işçi ve komünist hareketinin uzun erimli sınıfsal çıkarları da bu yöndedir.

TKP son bir yıldır tarihinde görmediği bir bunalım yaşıyor. Bununla da kalmıyor. Tüm devrim cephesi görülmedik bir bunalım yaşıyor. Bunun nedeni, hızla derinleşen devrimci durumu göğüsleyecek bir öznel öğenin yokluğudur. Devrim ve karşı-devrim hareketleri, etki-tepki içinde ilerler. Devrimci hareket yükseliyor, karşı-devrim, devlet tüm gücüyle yükleniyor. Bunun karşısında, devrim cephesini hizaya sokacak bir örgüt yoktur. Ne oluyor? Devrim cephesindeki tüm "siyasetler" bölünüyor. Ne oluyor? Her kesimden yığınla insan siyaseti bırakıyor.

Romatizmalı bir adam, yağmur yağacağını çok önceden sezer değil mi? Çünkü, kemikleri sızlamaya başlar. Tam da bunun gibi, işçi hareketi içindeki, devrimci hareket içindeki küçük burjuvaların da kemikleri sızlamaya başladı. Karşı-devrim cephesi, devlet alışılmamış boyutlarda saldırıyor. İstanbul, işgal altında bir kent görünümünde. Yağmur mu yağacak? Belki. Onun için, harekete şu ya da bu nedenle bulaşmış küçük burjuvalar uçuyor, toz oluyor.

Yağmur belki yağar, belki yağmaz. Gelişmenin ne yöne olacağında hepimizin katkısı, sorumluluğu var. Hepimizin, gelecek kuşaklara vereceği hesabı var. Bugün geri çekilmek, ağırbaşlı "savaşmak", peşin yenilgi demektir. Yığınları bilinçlendireceğiz, onlara güven vereceğiz, örgütleneceğiz. Yığınlarla birlikte saldırıyı hazırlayacağız. Komünist için saldırı, "öncü savaş" değil, yığınlarla birlikte saldırıdır. Yığınlarla birlikte saldıracağız! Burjuvasına da oportünistine de göstereceğiz ki komünistin sancağı da, kanı da kızıldır.

Yağmur belki yağar, belki yağmaz. Yağsa da, yağmasa da, TKP'nin Leninci güçlerinin bugünkü ana taktiği, eylemler içinde, savaşlar içinde, savaşarak *örgütlenmektir.* Bu toz duman içinde ana halka örgütlenmedir. Çok karmaşık bir süreçten geçiyoruz. Tüm yoldaşlar bu durumun bilincinde olmalıdırlar. Bizim, açık tartışma, eylemde demir birlik ilkemizden başka, örgütümüzden başka dayanağımız yoktur.

Ana halka örgütlenmedir demek ne anlama gelir? Hem Lenincilerin kendi örgütsel sorunları hem TKP'nin durumu, hem genel ülke durumu açısından bu çok karmaşık dönemden, *tıkır tıkır işleyen bir mekanizma* ile çıkabilmek anlamına gelir. İnsan sayısı iyidir, saptanmış taktiklerin daha etkin yaşama geçirilmesini sağlar. Ama kuru kalabalık, ya da döneme uymayan yapı iyi değildir. Ortamı ve ortamın yüklediği görevleri anlamayan yapı iyi değildir. TKP'nin Leninciler Konferansı, bu zor dönemden, iyi işleyen bir mekanizma ile çıkmak kararı almıştır. Bu mekanizmayı kurabilmek için ne denli küçülmek gerekiyorsa, o denli *küçüleceğiz*.

Bunun yanında, ülkemizin yaşadığı devrimci durumun partiye yüklediği bir görev vardır ki, yukarıdaki saptamayla çelişiyor. Devrimci durum, hesaplaşma, ya da hesaplaşmaya hazırlık dönemidir. Bu dönemde partinin kapısının, olağan dönemden daha fazla açılması, olabilen her olanaktan yararlanarak daha geniş kesimlerin kapsanması gereklidir. Siyasal gelişime yön verebilmek için bu zorunludur. Çünkü bu dönemde, yığın kavramı değişir, yüzler, binler değil, yüzbinler, milyonlar söz konusu olur.

Bu iki çelişik gözüken görevi bağdaştırmak, TKP'nin Leninci Eşgüdüm Komitesi'nin görevidir. Eşgüdüm Komitesi, bu çelişkiyi, Partinin yönetim katlarını, yöre-il-bölge-semt komitelerini ortama uyan, sınanmış komünistlerden kurarak, bunun yanında Parti üyeliğini en cesur ve atak biçimde açarak çözecektir.

Yoldaşlar! Yağmur belki yağar, belki yağmayacak. Karşı-devrim güçleri geçici olarak egemen olabilir, ya da yığın hareketi iyice yükselebilir. Ne olursa olsun, yurdumuzda ortaya çıkacak her keskin dönüş, öteki sonuçlarının yanısıra Lenincilerin yurt çapında gerçek bir güç olmasıyla sonuçlanacaktır. Keskin dönüş dönemlerini, zor dönemleri başarıyla göğüslemeyebilecek güç yalnızca Marksizm-Leninizm'de vardır.

Yoldaşlar! BİZİ BİZDEN BAŞKASI YENEMEZ! Büyük ve geri dönüşsüz yanlışlar yapmazsak, serin kafalı ve kendine güvenli savaşırsak, birbirimize sımsıkı kenetlenirsek, olabilecek en az acılı-sancılı yoldan kadrolarımızı yetiştirebiliriz. Sınıfımıza layık, devrime yetenekli bir parti olabiliriz. Olacağız!

Gazetenin ¨rgütlenmed ki rolü

Jülide Kayacan

Devrimci durum bir yandan ülkemizde her yanda patlayıcı madde biriktiriyor, öte yanda karşı-devrimin saldırısını artırıyor. Kendiliğinden yerel çıkışlar, patlamalar ülke çapındaki patlayıcı maddeyi daha da kızıştırıyor. Devrimci durumu devrime dönüştürürsek biriken patlayıcı maddeyle burjuvazinin kafasını patlatacağız. Bunu yapmak için, işçi sınıfının elinde, tüm güçleri birleştirebilecek, hareketin yalnızca sözde değil, gerçekten yöneticisi olabilecek partisi olması gereklidir. Böyle bir parti, "her türlü protesto hareketini ve her türlü kaynamayı her zaman desteklemeye hazır" olmalı, tüm hoşnutsuzluk belirtilerinden yararlanıp bunları devrim yatağına akıtabilmelidir. Bunlardan, kesin savaşımı verebilecek savaş güçlerini inşa etmek ve sağlamlaştırmak için yararlanabilmelidir. Kısaca, Parti gerçek bir öncü savaşçı olabilmelidir. Lenin, "öncü savaşçı rolü ancak en ilerici teoriyi kendisine kılavuz edinmiş bir parti tarafından yerine getirilebilir" diyor (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. Basım, c. 5, s. 370).

TKP'nin oportünist yönetimi partiyi işçi sınıfının öncüsü değil, liberal burjuvazinin artçısı yapmak için canla başla çalışıyor. Komünist görevleri soysuzlaştırdılar. Daha düne dek, "yığın çıkışları yok, devrimci durum da yok" diye akıl yürütenlerin suratında İzmir ayaklanması şakladı. Ama yüzleri kızarmadı. Ayaklanma onlar için komünist görevlerini hatırlamaya değil, sol sosyal-demokrasiye nağmeler düzmeye neden oldu.

Bu durumda "Komünistlerin Leninci bir TKP için örgütlü savaşımı yükseltmesi, genel devrimci çıkarın acil bir gerekliliğidir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.19). TARİŞ'in yiğit işçilerinin, gecekondu semtlerindeki emekçi ailelerinin ve onlara omuz veren öğrenci gençliğin kendiliğinden atılımını ve yoğunlaşan karşı-devrim dalgasını akılda tutarsak, Lenincilerin sistemli örgütlenme çalışmasının önemini daha iyi kavrarız. Bu çalışmanın başlıca aracı, ülke çapında gazetedir. *İşçinin Sesi*'dir. Çünkü, "bir gazete, yalnızca kollektif bir propagandacı, kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir" (Lenin, c.5, s.502).

"Kollektif örgütçülük, en geniş işçi yığınları, sempatizan halkaları içinde gazete *aracılığıyla* ve gazete *temelinde* örgütlenmeyi anlatır" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.21) (abç).

Gazete *aracılığıyla* örgütlenme nasıl olacak? Lenin, bir gazetenin kollektif bir örgütleyici olduğunu söylerken, bunu yapım halindeki bir binanın çevresinde kurulan *iskeleye benzetiyor*. "... yapının dış kenarlarını belirtir ve işbölümüne ve örgütlü çalışmalarının meydana getirdiği ortak sonuçları görmelerine olanak vererek yapıcıların birbiriyle bağlantısını sağlar" (Lenin, c.5, s.502).

Gazete sayesinde kentlerarası devrimci haberleşme *kural* olur. Bu, "... yalnızca gazetenin dağıtımını sağlamakla kalmaz, (daha önemli olan) deneyim, malzeme, güç ve kaynak alışverişini de sağlar" (Lenin, c.5, s.507). Böylece, örgütlenme çalışmalarının kapsamı hemen genişler. Lenin bunu şöyle açıklıyor:

"... bir yörenin başarısı, öteki yörelerin daha kusursuz çalışması için sürekli bir örnek olur. (Gazete) ülkenin başka bölgelerinde çalışan yoldaşların deneyimlerinden yararlanma isteği uyandırır. Yerel çalışmalar şimdikinden çok daha zengin ve çok yönlü olur. Ülke Rusya'nın her yanından toplanan siyasal ve ekonomik teşhirler, bütün mesleklerdeki ve *gelişmenin bütün aşamalarındaki* işçilere düşüncesel gıda sağlar. Bu da çok çeşitli konular üzerinde konuşmak ve okumak için malzeme ve olanak sağlar. (...) Her patlama, her gösteri, bütün yönleriyle, Rusya'nın her yanında değerlendirilir ve tartışılır. Bu, ötekilerden geri kalmamak ve ötekilerden daha iyisini yapmak isteğini körükler. (...) ... düzenli ortak çalışma, yoldaşlarımıza *belli bir* saldırının şiddetini, ortak ordunun o bölümünün gücüne göre ayarlamayı öğretir. (...) Böyle bir ortak düzenli çalışma, bir yerden bir yere yalnızca yayın değil, devrimci güçlerin de 'ulaştırılmasını' kolaylaştırır" (c.5, s.508). Böylece yetenekli bir ajitatörü ya da örgütçüyü ülkenin bir ucundan öteki ucuna taşıma olanağı doğar. Yoldaşlar da kendilerini gerçek siyasal önderler olarak eğitmeye alışırlar. Gazete çevresinde, gazete aracılığıyla bir dağıtım ağı oluşur. Bu ağ içinde yer alan yerel örgütler, devrimci hareketin genel mekanizmasının çarklarını oluştururlar.

Genel mekanizmanın iyi işleyebilmesi için yalnızca *gazete aracılığıyla* örgütlenmiş olmak yetmez. Gazete *temelinde* de örgütlenmek gerekir.

Nedir gazete temelinde örgütlenme?

"Örgütsel birlik ideolojik birlik temelinde oluşur. Gazete, ulaştığı yere ideolojik birliği götürür, bu temelde örgütlenmeyi pekiştirir. Gazetenin dağıtım ağı çevresinde örgütlenme, gazete temelinde eğitimden ayrı düşünülmemelidir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.23).

Konferans kararından da görüldüğü gibi gazete temelinde örgütlenme, Leninci ideolojik birliği sağlamak için gazete eliyle sağlanan eğitimi içerir.

Gazetenin yığınları eğitebilmesi, onun kollektif propagandacılık ve kollektif ajitatörluk görevini ne denli yerine getirişiyle bağlıdır.

"Kollektif propagandacılık gazetenin devrim sorunlarını çözücü, parti politikasını açımlayıcı, partililere ışık tutucu niteliğiyle ve bu alanda en ileri olabilmesiyle sağlanır.

"Kollektif ajitatörlük, gazetenin yığınları harekete geçiricilik yeteneği"dir (agy. s.21).

Yığınların siyasal savaşım yürütebilmesi için güçlü yerel siyasal örgütler gerekir. Güçlü örgüt demek, "Eylem sırasında yalnızca parti örgütünün değil, çevresindeki işçinin emekçinin de birlikte hareket edebilmesi demektir" (agy. s.24). Güçlü yerel siyasal örgütleri kurmak için "biraraya getirme ve örgütlendirme yeteneği" olan önderlerin *eğitilmesi* gerekir. Konferans kararlarında bu nokta açıkça belirtiliyor. Öte yandan Lenin, "... canlı siyasal eyleme *başlamanın tek yolu*, canlı siyasal ajitasyonlardır" diyor. Bunun için de yığınlar içinde ajitasyon çalışması yürütecek ajitatörler gerekiyor. Lenin, bu önderlerin eğitiminde "bir gazeteden *başka bir araç yoktur*" diyor (Lenin, c.5, s.501).

Şu halde ideolojik birliğimizi sağlamak için, gazetenin kollektif propagandacılık ve kollektif ajitatörlük niteliğini günlük yaşama geçirecek, böylece de gazete ile yığınların bağını kuracak önderleri eğitebilmek için, gazete çevresinde bir eğitim ağı kurmamız gereklidir.

Örgütsel ve ideolojik birligi saglamada gazete ve üyelere düsen görevler

Gazete, "yerel çevrelere... davanın genel planını, kapsamını ve niteliğini" ileterek tüm yoldaşların genel hareketi görebilmelerini sağlar.

Ülke çapında siyasal ajitasyon yürütenleri, bir binanın yapımında çalışan duvarcılara benzetiyor Lenin. Bunlar, "görülmedik büyüklükte kocaman bir yapı" kuruyorlar. Duvarcıların yapının çeşitli

bölümlerine tuğlaları doğru yerleştirebilmeleri için işin sonul amacını onlara gösteren kılavuz ipi gerekir. İşte herkesin görebileceği ve izleyebileceği bu kılavuz çizgidir gazete (Lenin, c.5, s.501).

İşçinin Sesi tutarlı çizgisiyle, en ileri teoriyi kendine bayrak edinerek, yurdun her köşesindeki devrimcilere kılavuzluk ediyor. Oysa oportünistlerin sesi haline gelen *Atılım* böyle bir işlev görmekten uzak. Örnekleyelim:

Ocak 1979 *Atılım*'ı şöyle diyor: "Halkımız yazgısını belirleyecek olan sapak noktasına vardı. Burada iki yol var. Biri... tek sözle milyonların yıkımı, faşizm. Ötekisi ise,... tek başına duran biricik seçenek: ... Sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrimci yoldan kurmak. Kalıcı bir üçüncü yol yoktur" (Sapak Noktası, *Atılım*, Ocak 1979).

Böyle bir yazıyı kılavuz edinen militanın yürüteceği ajitasyon, yığınlara "ya faşizm, ya devrim ikilemini" duyurmak olacaktır.

Oysa iki ay sonrasının *Atılım*'ı, "Ya devrim, ya karşı-devrim' ikileminin pratik sorun olacağı gün gelmeden..." diye söze başlıyor ve ikilemin varlığını hâlâ savunanlara, "gerçek devrimci sayılamazlar" diyor (İdeolojik Saldırılar, Devrimci Çizgi, *Atılım*, Mart 1979).

"Komünistlere Düşen Görev" deyip yüklediği görevi yerine getirenlere, iki ay sonra dönüp "siz gerçek devrimci değilsiniz" diyen bir merkez organ kılavuz olamaz! Olsa olsa, militanlar devrimin yolunu şaşırsın diye onları bataklığa süren bir hain olabilir! "*Atılım*, bugün yalnızca Lenincilere karşı saldırı platformunda kullanılabilir olmuştur. Bu haliyle, partinin başını tutan oportünistlerin fraksiyonculuk aracıdır. Dahası, devrimimizin önünde duran ciddi bir engeldir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.22). Bu engelin kalkması, Lenincilerin güçlü bir örgütlü savaş verebilmesine, diğer bir deyişle *İşçinin Sesi* çevresinde iyi örgütlenebilmemize bağlıdır.

"Örgütsel birlik ideolojik birlik temelinde oluşur. Gazete ulaştığı yere ideolojik birliği götürür, bu temelde örgütlenmeyi pekiştirir. Gazetenin dağıtım ağı çevresinde örgütlenme, gazete temelinde eğitimden ayrı düşünülmemelidir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.23).

Gazete ve üyelerin karşılıklı görevlerine dönelim. Gazete, ülke çapında girişilen harekette en çok duyulan boşlukları, ajitasyonun yeterli olmadığı, ilişkilerin zayıf bulunduğu yerleri gösterir. Belli bir yerel çevrenin, geniş genel mekanizmanın hangi küçük dişlisini onarabileceğine, ya da onun yerine daha iyi hangisini koyabileceğine işaret eder.

Öte yandan, gazetenin dağıtım ve eğitim ağını oluşturan yoldaşların, çalışmaları sırasında attığı her adımdan ülkenin her yanındaki *bütün* yoldaşları haberdar etmesi gerekir. Konferans kararı şöyle diyor:

"Dağıtım ve eğitim ağı parti örgütlerinden başlayarak çevreye yayılmalıdır. Muhabir guruplarının da kendi çevrelerinde aynı ağı genişletmeleri sağlanmalıdır. En önemlisi, merkez organdan başlayan ve yığınların ta içine uzanan bu dolaşımdan, canlı bilgilerin, yazıların, haberlerin merkez organa ulaşımı daha iyi örgütlenmelidir (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.24).

Bunlar da üyelere düşen görevlerdir. Ve "... her çarkın işçiliği ne kadar kusursuz olur ve ortak dâvânın değişik ayrıntılarında çalışan işçilerin sayısı ne kadar büyük olursa, ağımız o ölçüde sıklaşır, ve polisin kaçınılmaz baskılarının saflarda meydana getirdiği kargaşalık o ölçüde azalmış olur" (Lenin, c.5, s.507).

"Biz merkez organımız çevresinde yığınların arasından dolaşıp merkez organa yeniden bilgi akıtan güçlü bir ağ kurarsak, bu güçlü bir örgüt demektir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s. 24). Oportünistler ve dolayısıyla burjuvaziye inecek yumruk işte bu güçlü örgüt olacaktır.

Fokoculuğun Türkiye kopyesi: Çayan

Ülkemizde "sol"ların hemen her koluna "teorik"kaynaklık eden Çayan, bir gazete çevresinde örgütlenmenin gereği ve önemi konusunda hiç de Lenin gibi düşünmüyor. Gazetenin örgütleyici rolünün Türkiye için geçersiz olduğunu söylüyor. Görelim:

Çayan, "uluslararası revizyonist ve pasifist" dediği çizginin "kitleleri bilinçlendirme politikası"nı şöyle açıklıyor:

"— Merkezi periyodik bir yayın organı (siyasal gerçekleri açıklama kampanyasının aracı olarak),
— Broşürler,
— Nakil ip (Kılavuz ipi — İ.S.) görevini yapan merkezi organın dağıtım şebekesinde, mahalleler birim alınarak örgütün bürokratik (!) kademelerini kurma,
— Ve de sözde askeri hareketlerin (silahlı propaganda değil!) askeri örgütlenmesi.

Bütün bunlara revizyonistler *stratejik örgütlenme* derler" (M. Çayan, *Toplu Yazılar*, s.362).

Çayan bu çalışma biçiminin "pasifizm" olduğunu, "gevezelikten öteye geçemeyeceğini" söylüyor. Neden olarak da "oligarşinin baskı politikasının ağır şartlarını" gösteriyor. "Karşı-devrimin baskı şartları altında örgüt bir türlü silaha sarılacak seviyeye gelemez" diyor. Burdan kalkıp bu çalışma biçimini reddediyor.

Oysa Lenin, bir gazete çevresinde örgütlenmenin önemini ve gereğini anlattığı dönemin Rusya'sından, bir "polis devleti" olarak söz ediyor. Polis baskılarına karşı koyabilmenin başarısını da ülke çapında örülen ağın ne denli sık oluşuna bağlıyor.

"Biz merkez organımız çevresinde yığınların arasından dolaşıp merkez organa yeniden bilgi akıtan güçlü bir ağ kurarsak, bu güçlü bir örgüt demektir (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.24).

Çayan, yatsıdığı çalışma biçiminin yerine, "silahlı propagandayı" koyuyor. "Silahlı propaganda, kır ve şehir gerilla savaşı ile psikolojik ve yıpratma savaşını içerir" deyip, silahlı propaganda dışındaki savaşım yöntemlerini ikinci plana itiyor ve bunların da "gücü varsa" yapılacağını (!) söylüyor.

"... Silahlı propagandayı temel alan örgüt, öteki mücadele biçimlerini de *gücü oranında* (abç) ele alır. Ancak öteki mücadele biçimleri *talidir*. Silahlı propaganda temel mücadele biçimidir... Örgüt, gücü oranında, ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında kitleleri örgütlemeye çalışır. Oligarşiye karşı her çeşit tepkiyi yönlendirmeyle uğraşır. *Ancak başlangıçta asla her yere koşmaz, gücünü aşan, silahla güven altına alınamayan kitle eylemlerinin içine girmez* (abç). *Gücüyle orantılı olarak silahlı propagandanın dışındaki, bilinçlendirme, siyasi eğitim, propaganda ve örgütlenme işleri ile uğraşır* (M. Çayan, agy, s.365).

"Öncü Savaşçı" olduğunu ileri süren örgüt, gücünü aştı mı "kitle eylemlerinin içine" "asla" koşmuyor. Oysa Lenin, "Eğer biz öncü olmak istiyorsak, çeşitli muhalefet tabakalarının eylemini yalnızca olanaklıysa yönetmekle değil, *mutlaka* yönetmekle yükümlüyüz" diyor (Lenin, c.5, s.428).

"Biz teorici olarak, propagandacı olarak, halkın bütün sınıfları içine gitmeliyiz. Asıl önemli olan, halkın bütün tabakaları arasında propaganda ve ajitasyondur" (Lenin, c.5, s.425).

Çayan'ın, Lenin'in söylediklerinin Türkiye için "geçersiz" olduğunu ileri sürmesi, ülkede "milli bir krizin" (devrimci bunalım — İ.S.) olduğu varsayımından kaynaklanıyor. Ve de tam da böyle olduğu için Çayan, Lenin'e daha da ters düşüyor. Vereceğimiz uzun alıntı, bugünün Türkiye'sinde tam da Lenin'in belirttiği çalışma biçiminin gereğini gösteriyor:

"Biz *her zaman* günlük çalışmamızı yapmalıyız ve her zaman her durum için hazır olmalıyız, çünkü çok kez bir patlama dönemi ile durgun dönemin birbirinin yerini ne zaman alacağını önceden kestirmek hemen hemen olanaksızdır ... Ve devrimin kendisi de (görünüşe göre Nadejdin'lerin sandığı gibi) tek bir hareket olarak değil, az çok güçlü patlamalar dönemleriyle azçok tam bir durgunluk dönemlerinin dizi halinde birbirinin yerini alması olarak düşünülmelidir. *Bu nedenle, parti örgütümüzün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası, en güçlü patlama döneminde olduğu gibi tam durgunluk döneminde de hem olanaklı ve hem de mutlaka gerekli çalışma olmalıdır, yani Rusya'nın bir ucundan bir ucuna birbiriyle bağlantılı, yaşamın bütün yönlerini aydınlatan ve yığınların olabildiğince geniş katları arasında yürütülen siyasal ajitasyon çalışması olmalıdır* (abç). Ama öyle bir çalışma, bugünün Rusya'sında, çok sık yayınlanan bütün Rusya için bir gazete olmadan *düşünülemez.* Bu gazete çevresine kurulacak olan örgüt, buna *katkıda bulunanların* (sözcüğün geniş anlamıyla, yani gazete için çalışanların tümünün) örgütü, *herşeye*, devrim dalgasının "alçalış" dönemlerinde partinin onurunu, saygınlığını ve yürekliliğini korumaktan, *ülke çapında silahlı ayaklanmayı* hazırlamaya, zamanını saptamaya ve gerçekleştirmeye dek herşeye hazır olacaktır... bu plan, günlük olağan çalışmayı biran bile unutmadan ayaklanmaya hemen bütün yönlerden hazırlanabilmek için en pratik plandır" (Lenin, c.5, s.514-515, 516).

Sonuç

İçinde yaşadığımız devrimci durum, devrimin önkoşuludur. Yani devrimimiz öznel öğeye bakıyor. Oysa TKP'nin oportünist klikleri, güç dengesine göre devrim sorunlarımız üzerinde sorumsuzca oynuyorlar. İşçi sınıfımızın bilincini bulandırıyorlar. "Sol"lar ise, günün görevlerinin üzerinde atlıyorlar. Bu koşullarda herşey oportünizmle Leninizmin Türkiye çapındaki hesaplaşmasına bakıyor. Leninci çizgi, "oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez" belgisiyle bu hesaplaşmadaki kararlılığını gösteriyor. Devrimci durumun dayattığı yoğun devrimci bilinçlendirme ve propaganda görevini yerine getirerek bu belgiyi yaşama geçireceğiz. Bunu da merkez organımız *İşçinin Sesi* eliyle yükselttiğimiz örgütlü savaşımımızla yapacağız.

Yaz Taarruzu 1 Haziran'da başlıyor, HAZIRLANIN

Eğitimin ön mi

Alican Sönmez

Ankara'dan yazan bir yoldaşımız şöyle diyor: "İdeolojik sorunun çözülmesi konusunda o güne kadar örgütte bilinçli bir çaba sarfedilmemişti. Hatta öğrenmeye yönelik çabalar 'örgüt bilir, örgüt söyler, siz bilmeseniz de olur, siz örgütünüze güvenin' mantığıyla bilinçli bir şekilde engellenmişti" (*İşçinin Sesi*, sayı: 117-118). Örnekler çoğaltılabilir. Ama durum açıktır. Şimdi ise, Yürükoğlu yoldaşın belirttiği gibi, "Partimizdeki bunalım herkesi Marksçı Leninci klasikleri okuyup, öğrenmeye itiyor'.

Türkiye devrimci hareketi, ideolojik açıdan içinde birçok "sol" görüşleri barındırıyor. Küçük burjuva denizi içinde, bu kargaşa kaçınılmaz. Nesnel olarak devrimci durumun körüklediği bu olgu, belirleyici öznel etmen olarak eninde sonunda işçi sınıfı partisine dayanıyor. Leninci anlamda sosyalist bir eğitimden geçmemiş komünistler, özellikle devrimci durumda gerekli propagandada, dolayısıyla örgütlenmede yetersiz kalıyorlar. Bu durum, ideolojik savaşımın önemini her zamankinden daha çok arttırıyor.

"Bugün Türkiye işçi ve devrim hareketinin önündeki *en büyük* engel TKP'nin (bu) oportünist, likidatör yelpazesidir" (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi* sayı: 117-118). O halde devrimin kaderi, bu yelpazeyi ideolojik savaşımla kırmaya bağlıdır. TKP içinde oportünizme karşı *İşçinin Sesi* bu görevi sürdürüyor. Yıllardan beri "örgüt bilir" engellemeleriyle devrimin sorunlarını tartışma olanağı bulamamış komünistler, Marksizmi-Leninizmi öğreniyorlar. Lenin şimdi başka gözle okunuyor. Komünistler, oportünist yelpazeyi kırmak, TKP'yi diriltmek, devrimci durumun gereksinimlerini yerine getirebilmek için okurlarken, oportünistler de, tabandan gelen seslere revizyonist yanıtlar vermek için okuyorlar. *Barış Yolu*'nun son sayıları, alışılmadık bir biçimde Lenin'den alıntılarla, "ideolojik yanıtlar" vermeye çabalıyor!

İdeolojik savaşımın içinde bulunduğu aşamayı şöyle özetleyebiliriz. Lenincilerin TKP içinde başlattıkları ideolojik savaş, TKP'yi sarmış, dışına taşmıştır. Partılı, partisiz birçok komünist bugün bu savaşımın içinde, devrimimizin çeşitli sorunlarına eğilmekte, soru sormakta, yanıt beklemektedir.

Leninci hareket, hızla gelişmektedir. Ama bu gelişme kendi sorunlarını da birlikte getiriyor. "Bu sıçramalı, ama giderek hızlanan gelişme, büyük ölçüde nesnel koşulların zorlamasıyla gerçekleşiyor. Bundan iki sorun çıkıyor. Birincisi, Leninci dirilişi çok daha *örgütlü*, çok daha *disiplinli* bir düzeye çıkartma zorunluluğudur. İkincisi, tabanda yıllardır izlenen oportünist tutuma karşı büyük bir birikim vardır ve tepkisini nasıl yorumlayacağını bilmeyen militanları aydınlatma görevi, hâlâ günün ana görevidir" (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, sayı 117-118) (abç).

Sorun, özünde, parti içi eğitim sorunudur. Ve bu eğitim, "çok daha örgütlü, çok daha disiplinli" olmak *zorundadır*. Bu zorunluk nereden kaynaklanıyor?

Zorunluluğun birincil kaynağı devrimci durumdur. Devrimci durumun komünistlere yüklediği temel görevlerden biri, ideolojik savaşımın silahı Marksizmin-Leninizmin iyi öğrenilmesidir. İşçi sınıfının bilinçlendirilmesi, yığınların eğitilmesi, devrimci ajitasyon-propagandanın yapılması, hep bu silahın ne denli iyi kullanıldığına bağlıdır. Ortamın sağladığı zengin pratik, ancak tarihsel bilgi birikimi ve deneyimle doğru birleştirildiğinde etkili olacaktır. Öyleyse, parti içi, disiplinli, komünist eğitim, öncelikle devrimci durumun partililere yüklediği bir görevdir.

Parti içi eğitimi zorunlu kılan ikinci neden, partinin şu anda içinde bulunduğu durumla ilgilidir. TKP tabanında tartışma, genelinde, yeni başlıyor. Oportunist liderlerin kapıardı fiskosları, yokmuş gibi göstermelerini, uzun süre sessizliği, TKP tabanı tarafından yırtıldı. Bu, yıllardır izlenen oportünist tutuma karşı tepki yanında, militanların aydınlanma isteklerinden kaynaklanıyor. Bugün parti içi, parti dışı komünistler, ilk kez bu denli *parti* sorununu tartışıyorlar. TKP içinde "*oportünizmin iç dengesi*" bozuldu. Türkiye devrim hareketini devrime dönüştürmek, bu dengenin dağıtılması, Lenincilerin utkusu, verilecek ideolojik savaşımın etkinliğine bağlıdır. Bu savaşım, örgütlü bir biçimde, hareketin her yerinde, her zaman aynı etkinlikte verilebilmelidir. İşte bu nedenle örgütlü, yüksel disiplinli, parti içi eğitim, ideolojik savaşımın kazanılması için bir zorunluluktur.

Parti eğitiminin önemini artıran son bir olgu da, teorik düzeyimizle ilgilidir. "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz". İşçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizmi önce komünistler iyi bilmelidir. İyi bilmelidirler ki, profesyonel devrimciler olarak, militanlar olarak, işçi sınıfını, emekçi halkı devrim için eğitebilsin, hazırlayabilsinler. Oportünistler yüzünden, TKP, militanların devrimci teori ile eğitimini yerine getiremedi. Yıllardır örgütlerde Lenin'in okutulmaması bunun açık nedenidir. TKP'nin 1973 atılımından sonra TKP içinde savaşıma katılan birçok militan, teorik olarak doyurulmadı. İGD, İKD gibi demokratik örgütlerde yapılan eğitim oportünistlerin bilinçli çabalarıyla militanlara birşey kazandırmadı. Komünistlerin çoğunun teorik düzeyi, bireysel çalışmaların kazandırdığı kadardır. Hele işçi sınıfı içinde komünistlerin eğitim düzeyi daha da yetersiz bırakılmıştır. İşte bu nedenle de eğitim gereklidir.

Marksizm Leninizm herkes tarafından öğrenilebilir. Bunun için, bir komünistin istekli olması ve öğrenmek için çaba göstermesi yeterlidir. Parti eğitimi bu isteği, bu çabayı örgütlü bir biçimde, disiplinli olarak gerçekleştirir. Parti eğitimi, parti amaçlarını gerçekleştirmede, tüm komünistlerin katkılarının tek garantisidir. Bu eğitim aynı zamanda, tüm parti örgütleri için ideolojik beraberliğin sağlanması için de gereklidir.

Örgütün içine dönük eğitim, komünistleri, devrimci kitle hareketlerinde karşılaşacakları ideolojik ve teorik sorunları çözecek biçimde silahlandırmanın yanısıra, örgütün çalışmasını gerileten iç zayıflıkları yenmeye yardım edecek biçimde olmalıdır.

Leninciler için parti eğitimi konusunda örgütsel ilke, eğitimin, örgütün çalışmasını ileriye götürecek, ışık tutacak bir eğitim olmasıdır. Parti eğitimi, birkaç aydının ilgisini çeken, hoş konuların tartışıldığı eğitim değildir. Komünistlerin anlayış düzeylerinin sürekli yükselmesi, eğitim çalışmalarının öncelikli amacı olmalıdır.

Bu eğitim, en iyi biçimde, parti örgütlerinde yapılır. Parti içi bunalımın çözümü, ideolojik savaşımın başarısı buna bağlıdır.

DUYURU

İşçi muhabirler gör v başına

İşçinin Sesi fabrikalarda, işyerlerinde, sanayilerde, işçi semtlerinde dağıtılıyor, ilgiyle okunuyor. Azıtan gericiliğe karşı işçi sınıfımızın sesini daha da yükseltebilmek için *İşçinin Sesi*'nin fabrikalarla, işyerleriyle olan bu bağını güçlendirmek gerekir.

Gazetemiz, yalnızca ülke çapında değil, her işyerinde, her mahallede, her somut günlük haksızlığa karşı bir yumruk olmalıdır. Yerel, işyeri düzeyindeki deneylerden çıkan dersleri tüm harekete daha iyi ulaştırabilmelidir. Bunun için *İşçinin Sesi*'yle bilinçli okuyucuları arasındaki bağ, işçi muhabir örgütlenmesi biçiminde, görev temelinde güçlendirilmelidir. Sanayilerden genç işçi yoldaşlar arasında çeşitli yörelerde bazı fabrika, otel ve gecekondu semtlerinde bu yönde ilk adımlar atıldı. Bu adımları güçlendirmeli ve yaygınlaştırmalıyız.

1. Fabrikalarda, işyerlerinde işçi muhabir gurupları olarak örgütlenelim. Her guruba bir muhabir adı saptayıp, bu adı *İşçinin Sesi*'ne bildirelim.

2. *İşçinin Sesi* ve tüm yayınların satışından elde edilecek gelirle, bu işçi muhabir gurupların güçlenmesi ve çevre fabrikalara, yörelere de yayılması doğrultusunda kullanılacak bir fon oluşturalım.

3. İşçi Muhabir Gurupları olarak, işyerinde, işkolunda, çevrede, hatta haber aldığımız kadarıyla köyümüzdeki somut yaşam koşulları hakkında bilgi toplayalım. Bu bilgileri, kendi gözlemlerimizi, işçi olaylarına ilişkin haberleri, yorumları, hiçbirine küçük ya da önemsiz demeden ve düzenli olarak *İşçinin Sesi*'ne gönderelim.

4. Gönderilen yazıların diline dikkat edelim. Bulanık, uzun, anlaşılmaz cümleler ya da boş "devrimci edebiyat", amaçladığımız yararı sağlamaz. Lenin'in şu sözlerini unutmayalım:

"Allah aşkına daha az keskin olun. Meseleleri daha soğukkanlı bir biçimde çözümleyin. *Doğruyu* olabildiğince somut ve basit bir biçimde yineleyin. Bu ve yalnızca bu, kesin utkuyu güvence altına almanın yoludur" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.35, s.126).

5. İşçi Muhabir Gurupları olarak yoğun eğitim yapalım. Eğitim sırasında çıkan soruları, eleştirileri, önerileri *İşçinin Sesi*'ne bildirelim.

6. Çevremize işçi sınıfı ideolojisini yaymak için yoğun çalışalım. Ayrıca fabrikadaki tüm işçi arkadaşların ve çevre halkının duygularını dikkate alan, onları da katabilecek ve ilerletebilecek eylem önerileri düşünelim. Unutmayalım ki, halkımızın hoşnutsuzluğunu doğru dile getirebilecek devrimci eylemler bölgeyi, hatta ülkeyi bir anda sarabilir.

Burjuvaziye ve oportünizme karşı işçi sınıfımızın sesini daha da yükseltelim!

İşçinin Sesi

Çevresel örgütlenmeye daha büyük önem vermeliyiz

Fevzi Demirci

Bir partinin en önemli görevi ajitasyon-propaganda yoluyla işçi sınıfını ve halkı eğitmek, örgütlemek ve onları ülkenin gelişmesi önünde engel oluşturan burjuvazinin devletini yıkmaya hazırlamaktır. Bunu sağlıklı bir şekilde yerine getirebilmesi için o partinin ideolojik ve örgütsel birliğini sağlaması gerekir. Bunu da, işçi sınıfının temel görevini yerine getirmesi önünde engel oluşturan oportünizm zehirini parti saflarından temizleyerek gerçekleştirir. Lenin, "Oportünist akımı izleyen işçi sınıfı militanlarının burjuvaziyi burjuvazinin kendisinden daha iyi savundukları pratikte kanıtlanmıştır. Onların işçiler üzerindeki önderliği olmaksızın burjuvazi erkte kalamaz" diyor (*Bilimsel Komünizm Üzerine*, Marks, Engels, Lenin, s. 494, İng. Basım).

TKP içindeki Leninciler oportünizme karşı ardıcıl bir savaş veriyorlar. Daha başta, Program'a proletarya diktatörlüğü kavramı Leninciler savaşımı sonucu sokulmuştur. 1976-78 arasında yükselen işçi sınıfı ve halk hareketi, TKP yönetimine çöreklenen oportünistlerin daha baştan yanlış örgütlenmesi ve yığınları sosyaldemokrasinin kuyruğuna takması sonucu, 1978'den itibaren gözle görülür bir şekilde gerilemiştir. Bu arada, Parti içindeki Leninciler söz hakkı ve *Atılım*'da yazı yazarak Leninizm'i yığınlara propaganda etme hakkı verilmemiştir. Böyle bir durumda Leninciler için tek yol kalıyordu: Leninizm'i işçi sınıfına başka bir yayın organında öğretmek. İşte *İşçinin Sesi* böylece ara vermiş olduğu yayın hayatına yeniden, Haziran '79'da başladı.

"Açıklık açtığı yarayı kendi iyileştiren bir kılıçtır", ilkesinden hareket eden *İşçinin Sesi* açık ideolojik savaşımı başlattı. Oportünistler ise, ideolojik olarak çürütemeyeceklerini bildikleri için, Leninizm'i savunan Yürükoğlu Yoldaş'a ve *İşçinin Sesi*'ne karşı saldırıya geçtiler. Önceleri MİT, CIA ajanlığı yakıştırılmaya çalışıldı. Ancak Parti'li, Parti'siz komünistler ve işçi sınıfı militanları buna nefretle karşı çıkınca oportünistler her yerde geniş bir tasfiyeciliğe giriştiler. Bütün bunlara karşılık, her geçen gün *İşçinin Sesi* militanları ve sempatizanları artıyor, gazete çevresindeki halkalar genişliyordu. Gazete çevresinde örgütlenme başladı. Lenin'in her zaman üzerine önemle durduğu, "Gazete yalnızca kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütçüdür" ilkesi ülkemizde somut yaşama geçmeye başladı. Ülkenin her köşesinde İşçi Muhabir Gurupları oluşuyor. Ve yeni yeni Gençlik, Kadın ve Köylü Muhabir Gurupları da bölgelerindeki gelişmeleri gazeteye bildirmeye başlıyorlar.

İşte böyle bir ortamda Leninciler Konferansı toplandı. Konferans, "Parti içinde Marksçı-Leninci ideolojik birliği geliştirdiği, Marksizm-Leninizm'i savunma ve yurdumuzda uygulamada üstün başarı gösterdiği, ... Lenincı kadroların dağınıklığa düşmesini önleyerek, pratik çalışmayı yönlendirdiği için *İşçinin Sesi*'nin Parti'mizin gerçek merkez organı" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.22) olduğu yolunda karar aldı. Gazetenin örgütçü rolü üzerinde önemle duran Konferans, Parti'lilerin başta olmak üzere, tüm muhabir guruplarının yayın dağıtım ağını çevreye en geniş biçimde yaymaları gerektiğini vurguladı. Zira, "... işçilerin arasında yeralan herhangi birşeyde öncülüğü alabilmek için, bütün her yere girebilmemiz, birçok işçiyi tanımamız, her türlü kanala sahip olmamız, vb. gereklidir" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.6, s.235, İng. Basım). Bunu yapabilmek, Parti'li-Parti'siz tüm komünistlerin ve sempatizanların disiplinli bir şekilde yayın dağıtım ağı çevresinde örgütlenmeleri ve bu örgütleri en ücra köşelere kadar yaymalarıyla doğrudan bağlıdır. Yayın dağıtımı için özel komiteler, büyük illerde depolar oluşturulmalıdır. Bu komitelerin görevi yayınların düzenli dağıtımını sağlamak olmalıdır. Bu son derece gizlilik ve disiplin içinde yürütülmelidir. Bu çok önemli bir görevdir, çünkü, eğer özel bölge dağıtım guruplarıyla o bölgedeki *tüm fabrika* ve en çok sayıda *işçinin eviyle* düzenli bir ilişki sağlayabilirsek, bu hem gösteriler hem de ayaklanma için son derece önemli olacaktır" (agy, s.238). Elde gazete, kitap kalmadığında bile eski sayıları çoğaltarak, bildiri dağıtarak yayın dağıtım ağı mekanizmasını *canlı* tutmak gerekir.

Örgütlenmede, varolan her türlü olanaklardan yararlanmalıyız. Sendikalarda, gençlik, kadın ve köy örgütlerinde çalışmalı, gazetenin girdiği her yerde örgütlenmeye gitmeleyiz. Sağdan veya "sol"dan gelsin, işçi sınıfı örgütlerinde egemen olan tekkeci tutum bugüne kadar bu örgütleri kısır bir duruma düşürmüştür. Bu tekkeci tutumun kırılması ancak *demokratiklik* temelinde olur. Bu örgütler her görüşteki işçiye açık olmalıdır. Biz, harekette öncülüğü zorla, kafa sayısıyla değil ancak ideolojimizin doğruluğunu somut yaşamda yığınlara gösterip, kabul ettirerek alabiliriz. "Biz her reformdan ve her legal örgütten yararlanırız. Fakat biz onları yığınların devrimci bilincini ve devrimci savaşımını geliştirmek için kullanırız", diyor Lenin, (*Toplu Yapıtlar*, c. 20, s. 500, İng. Basım).

Duruma göre legal, yarı-legal, illegal biçimlerde Parti örgütlerinin çevresinde *çevresel* (periferal) örgütlenmeleri geliştirmeliyiz. Bu çevresel örgütlenmeler Parti örgütü değildir ama Parti ile ve Parti denetiminde çalıştığını bilen militan unsurlardan oluşmalıdır. Düzenli toplantı yapıp, düzenli kesenek vermeli ve belirli bir görev üstlenmelidir. Çevresel örgütlenmeler aynı zamanda Parti'nin illegal örgütlerine bir paravana, bir zırh oluşturur. Ülkemizdeki son derece ağır koşullarda bu tip örgütlenmeler büyük önem taşımaktadır. Çevresel örgütlenmeler ne kadar yaygın olursa, Parti'nin güvenliği o derece sağlamlaşır. İstenmeyen unsurların, burjuva ajanlarının elenmesi kolaylaşır.

Çevresel (periferal) örgütlerde çalışan yoldaşlar sürekli dağıtım ağıyla ilişkide olmalı, deneyimlerini ve çalıştıkları örgüt hakkında en ayrıntılı bilgiyi merkeze iletmelidirler.

Lenin'den bir alıntıyla sözümüzü bağlayalım:

"... hareketin ideolojik ve pratik *liderliğini* ve proletaryanın devrimci savaşımı açısından *son derece merkezilik* gerekirken, Parti merkezine (ve dolayısıyla tümüyle Parti'ye) hareket hakkında *enformasyon* iletmek ve Parti'ye karşı *sorumluluk* açısından *sorumluluğun son derece yaygın olması* gerekir... Parti merkezinin önünde herzaman, yalnızca her gurubun hareketleri hakkında tam ve doğru enformasyon değil, aynı zamanda *o gurupların oluşumu hakkında da olabildiğince tam enformasyon* olmalıdır. Hareketin liderliğini merkezileştirmeliyiz. Aynı zamanda (ve *tam da o nedenle*, çünkü enformasyonsuz merkezilik olanaksızdır) kişi kişi üyelere, Parti işlerinde görev alan her kişiye, ve Parti'ye bağlı veya O'nunla ilişkide olan her halkaya, guruba olabildiğince *Parti'ye karşı sorumluluğunu dağıtmalıyız*" (*Toplu Yapıtlar*, c.6, s.246). "Gizli işlevlerin çoğunun bir (profesyonel — İ.S.) devrimciler örgütünde merkezileşmesi, geniş halk yığınları için amaçlanmış birçok diğer örgütün eylemlerinin boyutlarını ve niteliğini ortadan kaldırmayacak aksine artıracaktır, ve dolayısıyla olabildiğince gevşek ve açık olacaktır, örneğin işçi sendikaları, işçi eğitim gurupları ve illegal yayın okuma gurupları, nüfusun *tüm* diğer kesimlerini kapsayan sosyalist ve demokratik guruplar, vb. Her yerde *olabildiğince en çok sayıda* ve çok değişik işlevleri olan bu gibi gurplarımız, işçi sendikalarımız ve örgütlerimiz olmalıdır; fakat bunları devrimcilerin örgütleri (Parti'nin örgütleri) ile *karıştırmak* çok gülünç ve tehlikeli olur..." (*Ne Yapmalı?*, s.155, İng. Basım).

Menşevik örgüt yapısı ve görevlerimiz

Davut Çelik, Ankara

Oportünistler önceleri uzunca bir dönem, Lenincileri yokmuş gibi göstermeye, *İşçinin Sesi* ile TKP arasında hiçbir bağ yokmuş imajını yaratmaya uğraştılar. Ancak "mızrağın çuvala sığmadığı" gibi, bu da gerçekleşmedi. Bunun üzerine binbir türlü "resmi" açıklamayla, yetkili ağızların mektup ve toplantılarıyla bu yolda daha ileri gittiler. Bütün bunlar kâr etmeyince, bir süreden beri polemiklere, "ideolojik mücadeleye" başladılar. Herşeye rağmen bu olumludur, militanların kafasını daha da açacaktır. Ancak sorun bununla bitmiyor. Leninciler, oportünistlerin durumlarını iyi tahlil etmek, onların taktiklerini ve etki altında tuttukları kadroların gerçekleri görmesini engellemeyi nasıl başardıklarını anlamak zorundadırlar.

Bu açıdan, tüm Leninci kadrolara, TKP'nin Leninci güçlerinin yöre ve il komitelerinde çalışan yoldaşlara yardımcı olması açısından bazı gerçeklere değinmek istiyoruz.

1907'de Lenin şöyle diyor, "Menşeviklerin *oportunist* olduklarına, *işçilerin partisinin küçük burjuva kesimi* olduklarına ve *genelde, küçük burjuvazi olarak* ilkesiz ve sallantılı olduklarına dair tezimizin; politik gelişmelerin süreci tarafından sağlanandan daha iyi bir kanıtlanışını hiçbir zaman hayal edemezdik" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.12, s.25) (abç).Yani Lenin, menşevikleri "işçilerin partisinin küçük-burjuva kesimi "olarak görüyor. Bu, kaçınılmaz olarak onların yapısı ve aynı zamanda, onların, kan buldukları tabanın yapısı konusunda önemli ipucu veriyor.

TKP içindeki mücadelede bu durum net biçimde ortaya çıkmaktadır. Daha parti içinde iki kanadın net biçimde ortaya çıkmadığı, bolşevik ve menşevik kanadın yanyana yaşamını sürdürdüğü koşullarda bu ayrım kendisini farkettiriyordu. Fabrikalarda ve okullarda çalışan, işçi ve gençlik kesiminden gelen militan unsurlarla çeşitli oda-dernek ve sendikalarda çalışan unsurlar arasında sürekli bir anlaşmazlık söz konusuydu. Birinciler militan bir anlayışla çalışmalarını sürdürüyorlardı. Eylem alanında olduğu kadar, teorik doğruların savunulması alanında da (her türlü baskı ve "disipline" rağmen) bu kendini gösteriyordu. İkinci kesim ise, hep birincilere ayak bağı oldu. Pasifist bir anlayışla diğer küçük-burjuva akımlar (TİP, TSİP, vb.) arasında ittifaklar, kongreler vb. çalışmalarını yürüttüler. Hatta bazen, bir okulda faşistlerle kavga eden İGD'liler Birlik-Dayanışmacı okul müdürleri ve öğretmenler tarafından disiplin cezasına çarptırılıyordu.

Leninciler birinci kesimde, militan kesimde can buldular. İşçi ve gençlik içinden gelen militan unsurlara dayandılar. Bugün birçok ilimizde Leninci örgütlerin durumuna bakıldığında bu açıkça gözlemlenmektedir. Menşevikler ise oda-dernek vb. gibi yerlerde çalışan unsurlara, sendika bürokratlarına ve gençlik içinde Lenincilerin uzanamadığı ve İGD'nin tüm çalışmaları sırasında hep kenarda kalmış bir kesime dayanıyorlar. Yani, "işçilerin partisinin küçük-burjuva kesimi"ne dayanıyorlar. Menşeviklerin dayandığı bu unsurların niteliğini, ilişkilerini ve bunları menşevik kanatta tutma taktiklerini iyi anlamak gerek.

Bir bütün olarak ele alındığından, menşeviklerde yoldaşça ilişkiler yoktur. Yoldaşça güven temeli üzerinde yükselen örgütsel ilişki anlayışı menşeviklerin bilmediği birşeydir. Bu ilişkiler, yerini, arkadaşlık-dostluk-aile ilişkileriyle içiçe girmiş, yoldaşça güvenin bulunmadığı bir garip, küçük-burjuva ilişkiler ağına terketmiştir. Hatta, bu yapı üzerinde, çeşitli sendika yasal örgüt yöneticileri temelinde yükselen bir "sosyete" söz konusudur. Bu ilişkiler ağı içerisine giren bir kimse dört bir yandan sarılmıştır. Bugün bile, bu kesimler içinden, gerçekleri görerek Lenincilere yakınlaşan unsurlar, önce "ben nasıl onların yüzüne bakarım" diyor. Bu, "sen-ben-bizim oğlan" havası, onları öylesine birbirine düğümlemiştir ki, İskender'in kılıcı bile bu düğümü zor çözer.

Diğer yandan, gençlik içindeki, Lenincilerin uzanamadığı kesim, belirli bir militan ruha sahiptir. Menşevikler, bunu gözönüne alarak onları Lenincilerin üzerine sürüyorlar. Böylece hem Lenincilere zarar vermeyi, hem de bu unsurların militanlık istemini gidermeyi amaçlıyorlar. Örneğin Ankara'da, faşistler son günlerde azgın bir saldırıya giriştiler. Menşevikler ortada yok. Birimlerde, okullarda, semtlerde savaş sürüyor, menşevikler gene ortada yok. Dev-Yol'un saldırıları yoğunlaşıyor; İGD'li militanlar dövülüyor; bunlara karşı yapılan gene birşey yok. Ama oportünistlerin etkinliğindeki tüm gençler, üçer-beşer ekiplenmiş, Lenincilere saldırmaya, onlara pusu kurmaya çabalıyorlar.

Bu genç unsurlar dışındaki memur-bürokrat kesimi, bu kavgalardan, bu saldırılardan haberdar bile değil. Onlara *İşçinin Sesi*'nden bahsetmek, bu konuda konuşmak yasak. *İşçinin Sesi*'ni okuyamıyorlar. Kongre-kongre, ittifak toplantısı-ittifak toplantısı koşturuluyor. Zaten her birisi birkaç örgüt üyesi. Ve bütün zamanları — arkadaş, dost toplantılarından, aile ziyaretlerinden kalan — böyle gelip geçiyor. Kazara birisinin aklı şöyle bir karışmasın. O zaman tehditler, aile ilişkilerinin kopması, bir çifti ayırma vb. gibi akla gelebilecek ve gelemeyecek ne kadar pis yöntem varsa hepsi kullanılıyor.

Aynı konuya şimdi de, bir diğer açıdan, legal-illegal çalışma açısından bakalım. Parti örgütlerinin toplantıları yapılmıyor. Burjuvazi bastırdıkça, polisin, sıkıyönetimin baskısı arttıkça tüm çalışma legal çalışmaya kaydırılıyor. Çeşitli düzeylerde sekretaryalar kuruluyor, bunlarla işler yürütülüyor. Bunların yeri-yurdu belli. Demokratik örgütler kapatıldıkça, bunlar bir diğerine, o sendikadan bu sendikaya taşınıyorlar. İl komitesi üyelerinden en alt düzeydeki militanlara kadar bunların her birinin yeri bellidir.

Diğer yandan, güya illegal çalışma adına militanlar ve sempatizanlar üçer-beşer ekiplenmiş. Ama bunlar çalışamıyor. Çünkü bunlar üçer-beşer ekpilere ayrılıp, diğelerini göremeyince hemen bir soyutlama ve yalnızlık havası doğuyor. Suni şekilde yaratılan "güçlülük duygusu" sönüveriyor. Bir-iki toplantı sonra da, bu üç-beş kişi ne yanyana getirilebiliyor, ne de herhangi birini işinde, evinde veya bir yerde ara ki bulasın. Mecburen tekrar legal örgütlerde, hergün yanyana yaşamaya devam!

"İbretli bir manzara. İnsanlar burjuva yasallığı tarafından öylesine bayağılaştırılmış ve aptallaştırılmıştır ki, devrimci mücadeleyi yürütme amacıyla başka cinsten örgütlere, yasa dışı örgütlere ihtiyaç olduğuna inanamıyorlar bile. İnsanlar öylesine düşmüş ki, yasal sendikaların önemli kuruluşlar olarak korunması, buhran zamanı ne de olsa akla uygun sayıldığı halde, polisin izniyle varolan bu sendikaların bir tür sığınak olduğunu düşünüyorlar. Oportünizmin canlı diyalektiği şudur. Yasal sendikaların büyümesi, ahmak ama vicdanlı darkafalıların kendilerini kitabına uydurma alışkanlığı, bir buhran anında, bu darkafalıların hain ve aldatıcı olduklarını gösteren bir durum yaratmıştır. Bu hainler yığınların devrimci enerjisini yatıştıracak. Oysa bu bir şans işi değildir. Devrimci bir örgütün kurulmasına başlamak zorunludur. Yeni tarihi durum, proleter devrimci eylem çağı, bunu istiyor. Ama bu çağ, ancak eski liderleri, devrimci enerjiyi boğanları, eski partinin liderlerini aşarak, partiyi yıkma yoluyla başlayabilir" (*Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky*, s.56).

Herkes bu legal örgütlerde. Buraları sığınak yapmışlar. Polis, başından sonuna herkesi biliyor. Bu durumda işçi sınıfımıza aşılamaya çalıştıkları savunma mantığı kendilerinde kaçma mantığı olarak ortaya çıkıyor. Karar almışlar, bütün üst düzeydeki yöneticiler pasaportlarını hazırlıyorlar, birçoğu hazırlamış bile. (Bu arada, bazıları pasaport çıkaramamış. Sağa sola vurup duruyorlar başlarını.) Bu yöntemlerle küçük burjuvazinin korku duygularını sömürüyorlar.

Polis bu durumdan yararlanıyor. Arasıra bunlardan birkaçını içeriye alıyor. Konuşturuyor. Menşevikler hepbir ağızdan Lenincilerin ismini veriyorlar. Her giren en az birkaç sayfalık (Leninciler hakkında) bilgi veriyor. Polisin elinde 90 sayfalık bir dosya olmuş.

SONUÇ: Fabrikalarda, okullarda, işyerlerinde, semtlerde hiçbir devrimci çalışma, devrimci eylem yok. Toplantılar, kongreler, polisle kovalamaca oyunları, bazı işyerlerinde yemek boykotları vb. gibi pasif eylemler, arasıra birkaç korsan, cılız, barışçıl mitingler var! Bol bol ittifak görüşmeleri, bol bol cepheye doğru atılan "ileri adımlar" var!

Bazı yoldaşlar soruyor: "Bunlar birimlerde hiçbir iş yapmıyorlar. Ama gene de ayakta durabiliyorlar. Bu nasıl oluyor, anlamıyoruz?" diyorlar. İşte böyle oluyor yoldaşlar. Burjuva politikasıdır bu! Biz bunu biraz zor anlıyoruz. Hatta çoğu zaman anlamıyoruz, ama onlar bunun üstadı ve gördüğünüz gibi bu yöntemlerle ayakta durabiliyorlar.

Ama bu böyle sürmemelidir. Sürmeyecektir. Devrime inanmış birçok yoldaşımızın, arkadaşımızın bu yollarla uyuşturulmasına göz yummayacağız. Bu alanda ilişkilerimizi geliştirmek, bu aydın-demokratik örgüt çevresine girmek zorundayız. Bu, gazetemizin okunmasını sağlamaktan geçer. Tek tek adresler tespit edilmeli, yayınlarımız buralara dağıtılmalı ve ilişkiler takip edilmelidir. Bu, örgütlü bir çalışma haline getirilmelidir. Menşevik ilişkiler her yolla teşhir edilmelidir. Bu "kast" durumundaki yapıya girilmeli, bu yapı parçalanmalı, sosyete özentileri layık oldukları gerçek sosyeteye gönderilmeli, dürüst-namuslu unsurlar hareketimize kazandırılmalıdır!

Fabrikalara, işyerlerine okullara, mahallelere, köylere, yığınların içine!

Hainlerden hesap soracağız!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl 7, Sayı 129
19 Mayıs 1980

ÇEK-AL SAYFASI

Leninci ¨rgütlenme ilk leri

Ayla Antepli

I

GİRİŞ

Daha Temmuz-Ağustos 1902'de, 1905 devriminin ilk patlamasından iki buçuk yıl önce Bolşevikler, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi' nin 2. Kongresi'nde, "örgütlen!" belgisini ortaya atmışlardı. Belgiye Menşevikler karşı çıktılar. Kongre' de, çoğunluğun kararını çiğneyip, ilkesiz ve fraksiyoncu yöntemlerle partinin yönetim organlarını ele geçirdiler. Bu haksız konumlarını Parti'yi yıkmak için kullandılar. Partinin yönetim kurullarını partiye karşı savaş örgütlerine dönüştürdüler.

Menşevikler 18 ay pratik çalışmayı bozmak, örgütsüzlüğe itmek ve parti örgütlerini bölmek için her yöntemi kullandılar. Buna karşı bölünmeyi engellemek için Bolşevikler uzun süre savaştılar. Ama merkez kurulları partiden bütünüyle koptuktan sonra, "Çoğunluk, bozguncularla tüm ilişkilerini koparmalıdır!" belgisini ortaya attılar. Lenin, "örgütlen!" belgisinin derhal uygulanması için çağrı yaptı: "Yeni örgütler kurmak için cesur bir girişim göstermede başarısız olursak, tüm öncülük iddialarımızı temelsiz yapıp terketmek zorunda kalacağız. Komitelerin, grupların, toplantı ve tartışma gruplarının bugüne kadar ulaştıkları başarı sınırında kalırsak yalnızca kendi yeteneksizliğimizi kanıtlarız. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.8, s.219).

Bolşevikler aynı zamanda, ülkede devrimci dalganın yükselişiyle öne çıkan taktiksel ve örgütsel sorunlara yanıt verecek, partiyi yeni bir örgütsel temele oturtacak ve geçerliliğini yitirmiş olan parti tüzüğünün yerine yenisini getirecek RSDİP 3. Kongresi'nin toplanması için de çalışıyorlardı.

TKP içinde süren kavga bir anlamda RSDİP içinde süren savaşımla benzerlik taşıyor. Yürükoğlu yoldaşımız, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının "Devrimci Durum Her Alanda Yenilik İster" bölümünde, (ideolojik savaşa yeni bir hız vermek en temel görevimizdir dedikten sonra) ikinci temel görevimiz "*işçi sınıfının ve halkın örgütlerini güçlendirmektir*. En başta işçi sınıfının partisi, komünist partisini güçlendirmektir..." diyor (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, s.134). Yürükoğlu yoldaş aynı zamanda "örgütlen!" belgisini günün baş belgileri arasına koyuyor:

"Örgütlenmek! Olağan dönemlerden daha atak, daha yaratıcı, *yeni* yöntemlerle örgütlenmek. İşçi sınıfının örgütlenmesi devrimin utkusunun garantisidir. Herşey bizim elimizdedir. Nereye dek götürürsek, oraya dek gidecektir. Öte yanda, bu toplumsal-siyasal gelişimin sonu nereye varırsa varsın, yarın ne olursa olsun, *gerçek kazanımları* da ancak proletaryanın örgütlenmesiyle elde tutabilecektir" (agy, s.137).

TKP'nin oportünistlerinin engellemeleri nedeniyle, bu belgi yaşama geçirilmedi. Bizim menşeviklerimiz örgütlenme yerine, TKP'yi ve bir bütün olarak işçi sınıfını örgütsüz bırakmak için herşeyi yaptılar. 18 ay partinin pratik çalışmasına zarar verdiler, parti örgütlerini böldüler ya da toptan ihraç ettiler. Bu durumda TKP'nin Lenincileri bir Konferans toplayarak "Oportünizm yıkılmadıkça, burjuvazi yıkılamaz" belgisini yükselttiler ve oportünizme karşı örgütlü savaş için çağrı yaptılar.

Örgütlü savaşımda ilk adımlar, *İşçinin Sesi* 1979'da yeniden yayına başladıktan sonra atıldı. Leninciler *İşçinin Sesi* çevresinde biraraya geldiler. Konferans bu yoldaşları, örgütlenmeyi geliştirmenin yollarını bulmak ve ideolojik birliğe örgütsel bir biçim kazandırmak için ilk kez aynı çatı altında topladı.

Konferans, bir Eşgüdüm Komitesi ve bu Komite içinde bir Büro kurulmasını kararlaştırdı. Eşgüdüm Komitesi'nin sorumlulukları ve görevlerini ortaya koydu. Konferans, "TKP'li Lenincilerin *İşçinin Sesi*'ni Parti'nin gerçek Merkez Organı olarak tanıdığını ve Merkez Organ çevresinde etkili bir eğitim ve dağıtım ağı kurmayı temel örgütsel bir görev olarak belirlediğini açıkladı. Program ve tüzük taslaklarını hazırlayacak Komitelerin yanısıra Konferans, TKP'nin Leninci İl Komitelerini kurma kararı aldı. Ayrıca il komiteleri düzeyinde "propaganda büroları" kurulmasını ve Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı bir sendika bürosu, bir gençlik bürosu ve bir kadın bürosu kurulmasını kararlaştırdı. Bölge ve il komitelerine bağlı benzer yerel büroların kurulması da Konferans kararları arasında yer aldı. Konferans, tüm bu yeni örgütlerin kesin görevlerini belirledi ve en önemlisi, tüm parti örgütleri için standart bir rapor biçimi, standart bir ölçüt getirdi. Her örgütün özgül görevlerinin yanısıra Konferans, bir bütün olarak hareketin örgütsel görevlerini de belirledi:

- Tüm parti örgütlerinin, demokratik olarak seçilmiş tüm delegelerinin katılacağı bir Kongre' nin en yakın zamanda toplanması;
- Türkiye'nin en modern ve rasyonal örgütü olacak Marksist-Leninist ideoloji ve siyasette çelikleşmiş ülke çapında uyumlu bir çalışma yürütebilecek bir örgütün kurulması;
- Bolşevik örgütlenme ve devrimci yöntemlerle TKP'nin örgütsel düzeyini devrimci dalgayı kucaklayabilecek bir düzeye yükseltmek.

Konferans, yalnızca bu amaçları belirlemekle kalmadı, aynı zamanda bunları başarmak için gerekli somut ve pratik ilk adımları da attı. Konferans, siyasal yığın eylemleri örgütlerken komünistler neyi akılda tutmalıdır; işçi sınıfı içinde ve fabrikalarda *endustriyel yoğunlaşmanın* olduğu bölgelerde, parti örgütlemesine nasıl yaklaşmalıdır; Kürt demokratları ve TKP' nin Leninci güçleri arasında kurulacak birlik, gençlik ve kadınlar arasındaki çalışmalarda benimsenecek tutum ne olmalıdır sorularına da açıklık getirdi.

TKP'nin Leninciler Konferansı tarafından belirlenen bu büyük örgütsel görevler, bu görevleri yerine getirecek olan komünistlerin, örgütlenme kavramını çok iyi anlamalarını gerektiriyor. Komünistler için örgütlenme "model örgütlenme" şemaları çizmek demek değildir. Komünist Enternasyonal'in 3. Kongresi'nin örgütlenme konusundaki kararı, bu noktaya ilişkin olarak şu uyarıyı yapıyor:

"*Komünist Partileri için mutlak doğru ve değiştirilemez bir örgütlenme biçimi olamaz.* Proletaryanın sınıf savaşımının koşulları, sürekli bir evrim sürecinde değişikliğe uğrar ve proletaryanın öncüsünün örgütlenmesi, bu değişmelere bağlı olarak sürekli uygun örgütlenme biçimleri aramalıdır (...). (*Komünist Enternasyonal 3. Kongresi Kararları*, Moskova, Temmuz 1921, s.29) (abç).

Örgütlenme sürekli, sabırlı bir çalışma ve büyük enerji ister. Kağıt üstünde iyi görünen kolay bir örgütlenme, güçlüklerden ve sıkı çalışmadan bir kaçış yolu olmamalıdır. Örgütlenme alanında kolay çıkış yolu, "örgütçüleri" değişen koşullara uygun biçimler arama gereksiniminden kurtaran, *her zaman geçerli* biçimsel şemalar çizmektir. Bu yazıda, bu yöntemlerle oportünizm arasındaki doğrudan bağları göstereceğiz. Bu bağlantı devrimci dalganın yükseldiği bir dönemde daha belirgin olarak ortaya çıkar.

II

ÖRGÜTLENMEYE YANAŞIM: NASIL BİR ÖRGÜT?

Komünistlerin örgütlenmeye yanaşımının temel ögelerini Lenin, RSDİP'nin 2. Kongresi'nden önce yazdığı yapıtlarda ortaya koydu. Bu nedenle önce bunlara bakmak gerekir. Çünkü öteki herşey, örgüt sistemi, tüzük ve demokratik merkeziyetçilik, bu temel üzerinde yükselir.

RSDİP'nin 1. Kongresi 1898'de yapıldı. Ama daha ortada gerçek bir parti yoktu. Parti programı ve tüzüğü olmadığı gibi, Merkez Komite de tutuklanmıştı. Parti, "legal Marksizm"in oportünizmine bulaşmış, ideolojik bulanıklık, siyasal sallantı ve örgütsel kargaşa içindeki genç devrimci aydınlarla dolup taşıyordu. Yerel komitelerin çoğu, kendi yerel, küçük pratik eylemleri dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Bunlar birleşik, merkezi bir partide, ideolojik ve örgütsel birlik gereksinimi duymuyorlardı. Bunların gerilikleri atalarını ve dar bakış açıları "Ekonomizm"de teorik anlatımını buldu. Ekonomistler, örgütsel dağınıklığa ve parti içindeki ideolojik kargaşalığa teorik temeller getirmeye çalıştılar.

Birleşik bir işçi sınıfı partisi kurma gereğinde anlaşanlar arasında bazıları ise, yerel örgütleri birleştirmek ve partiyi yaratmak için 2. Parti Kongresi'nin çağrılmasının yeterli olacağını düşünüyorlardı. Konuya bu salt biçimsel yaklaşım, kolay bir çıkış yoluydu. Lenin buna karşı çıktı. Gerçek bir parti biçimlenmeden önce, Kongreden önce, partinin amaçları ve hedeflerini açıkça ortaya koyacak, nasıl bir parti istendiğini ve ekonomistlerle olan farklılıkları açığa çıkartacak bir ideolojik savaş başlatılmalıydı. Tüm parti ör-

gütleri ve üyeleri bu farklılıkları görmeli ve partide varolan iki eğilim arasında bilinçli ve isteyerek bir seçim yapmalıydı.

Devrimci teori, propaganda ve ajitasyon

Bu bize, örgütlenme ve örgütün karakteri konularına devrimci, komünist yanaşımın başta gelen ve en temel belirleyici ögesini gösterir: *İdeoloji.* Lenin bunu şöyle açıklıyor: "Her örgütün karakteri, doğal ve kaçınılmaz olarak, onun eyleminin içeriği tarafından belirlenir" (Lenin, c.5, s.440). Ekonomistlerin birleşik merkezi bir partinin kurulmasına karşı çıkışı, onların, savaşımı ekonomik düzeye sınırlayan ideolojilerinin kaçınılmaz bir sonucuydu.

"Devrimci teori olmaksızın" diyor Lenin, "devrimci bir hareket olamaz" (Lenin, c.5, s.369). Yalnızca devrimci bir teori devrimci bir örgüt doğurabilir. Eğer örgüt, devrimi yapmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak dışında bir amaçla biçimleniyorsa, devrimci bir örgüt olmayacaktır. Devrimci çizgide örgütlenmeyecektir.

Partinin devrimci ideolojiye bağlılığı, komünistlerin örgütlenmeye yaklaşımında tüm öteki temel ögeleri belirler. Bunlar arasında birincisi, partinin devrimci *propaganda ve ajitasyona* verdiği yerdir. Lenin bu görüşü *Nereden Başlamalı*'da şöyle vurguladı: "Genelde Sosyal Demokrasi'nin (Komünizm—İ.S.) baş ve değişmez görevi", "sistemli, çok yönlü, ilkelerde tutarlı bir propaganda ve ajitasyon" yürütmektir" (Lenin, c.5, s.20-21). Aynı görüş *Devlet ve Devrim* kitabında da yer aldı: "Yığınları *bununla*, yani kesinlikle şiddet yoluyla devrim görüşüyle yoğurma gerekliliği, Marks ve Engels'in *tüm* teorisinin kökünde yatar" (Lenin, c.25, s.405).

Bu "baş ve değişmez görev" öncelikle komünist gazeteyle gerçekleştirilir.

Gazetenin örgütleyici rolü üstünde fazla durmayacağız. Ama ajitasyon ve propaganda işlevi, konusunda önemli bir noktaya değinelim.

Türkiye'de bugün, devrimi hazırlamak için zamanımız olup olmayacağı, devrim fırsatını kaçırıp kaçırmayacağımız konusunda telaşlananlara Lenin'in yanıtı şöyle:

"Ulus çapında siyasal ajitasyonu, Iskra'nın yaptığı gibi, programlarının, *taktiklerinin ve örgütsel çalışmalarının* köşe-taşı yapanların devrimi kaçırma riski en azdır. (...) Onlar devrimi kaçırmayacaklar, çünkü devrim bizden öncelikle ajitasyonda deneyim, kendiliğinden hareketleri dostların yanlışlarından ve düşmanların tuzaklarından korumak ve yönlendirmek ve bunun yanısıra, her protesto hareketini (Sosyal-Demokratik (komünist—İ.S.) biçimde) desteklemede yetenek ister" (Lenin, c.5, s.513). Konferans, partinin siyasal ajitasyon konusundaki genel ve bütünsel görevini, "her komünistin, her örgüt üyesinin bir ajitatör olduğu gerçeği unutulmamalıdır" biçiminde özetledi (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.27).

Sürekli eylem, düzenli çalışma

Böylece, partinin devrimci ideolojisi ve bu temelde yürütülen ajitasyonla belirlenen komünist örgütlenme anlayışının öteki temel unsurlarına geliyoruz: *Sürekli eylem, tüm parti üyelerinin düzenli çalışması, her çalışma biçiminde eğitim, her olasılığa hazırlık, esneklik.* Lenin şöyle yazıyor:

"Devrimin kendisi hiçbir şekilde tek bir eylem olarak düşünülmemelidir (...) aşağı yukarı tam durgunluk dönemleri ile hızla yer değiştiren aşağı yukarı güçlü patlamalar dizisi olarak düşünülmelidir. Bu nedenle, parti örgütümüzün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin odağı, tam durgunluk döneminde olduğu kadar, en güçlü patlama döneminde de olanaklı ve gerekli bir çalışma olmalıdır. Yani siyasal ajitasyon çalışması..." (Lenin, c.5, s.514).

"Gazetenin, bildiri ve bültenlerin, vb. dağıtımının hızlı ve uygun biçimde örgütlenmesi ve düzenlenmesi, bu amaçla bir muhabirler ağının eğitilmesi, gelecek gösteriler ya da bir ayaklanma için hazırlanma görevinin *büyük* bir bölümünün yapılması anlamına gelir. Bir kargaşa, grev, ya da huzursuzluk dönemi yayın dağıtımını örgütlemeye başlamak için çok geçtir; bu çalışma yalnızca dağıtımları ayda iki ya da üç kez *zorunlu* tutarak yavaş oluşturulabilir. Hiçbir gazete elde etmek olanağı yoksa, bildiriler dağıtılabilir, dağıtılmalıdır, fakat dağıtım mekanizmasının hiçbir durumda boş kalmasına izin verilmemelidir" (Lenin, c.6, s.238).

Komintern de, parti örgütlenmesinin, "tüm parti örgütünün, sürekli ortak savaşımı, sürekli ortak eylemi" temeline oturduğunu vurguladı. Özellikle de tüm parti üyelerinin görevinin, partinin sürekli günlük çalışmasına katılmak olduğunu belirtti.

"Komünist Partisi, devrimci Marksizm için bir eğitim okulu olmalıdır. Örgütlenmenin farklı bölümleri ve üyeler arasındaki organik bağlar, parti eylemlerinde günlük ortak çalışma içinde birleşir.

"Komünist bir programın benimsenmesi, yalnızca bir komünist olma isteğinin dile getirilmesidir. Eğer kitlesinde pasiflik varsa, parti komünist programı benimsemekle yükümlendiği görevin en azını bile yerine getiremez. Programın samimi bir biçimde uygulanması için ilk koşul, partinin sürekli günlük çalışmasında tüm üyelerin katılımıdır.

"Bir komünist partisi, yalnızca gerçek aktif üyelere sahip olmaya çalışmalı ve tabandaki her parti üyesinden, tüm gücünü ve zamanını, varolan koşullarda elinde olduğu ölçüde, partisinin kullanımına vermesini ve bu işlere en iyi yeteneklerini adamasını istemelidir." (*Komintern*, s.31-32).

Komintern kararı aynı zamanda, tüm parti üyelerinin bu sürekli günlük çalışmada nasıl örgütlenmesi gerektiği üstünde de önemle duruyor. Eğer partinin her üyesi, aynı zamanda daha küçük bir çalışma gurubunun üyesi olursa (komite, komisyon, hücre, vb.) bu çalışma dağıtılabilir, örgütlenebilir ve kontrol edilebilir. Partinin çalışması, bırakalım gösterilerin örgütlenmesini, gazetenin dağıtımını, fabrikalarda örgütlenme çalışmasını, örneğin genel üye toplantılarının örgütlenmesi bile daha küçük guruplarda çalışmayı öngörür.

Bu nedenle, partinin *temel örgütü, hücredir.* Bunsuz, örneğin, bir bölgede yaşayan tüm parti üyelerinin *yalnızca* genel toplantılarıyla,bazı Yurokomünist partilerde olduğu gibi, partinin sürekli günlük çalışması, örgütlenemez ve başarıyla yürütülemez.

Profesyonel devrimciler, işçi devrimciler ve örgütlenmede oportünizm

Partinin tek bir devrimci ideolojiye bağlılığı, sürekli ortak eylem yürütmesi, belirli bir zaman içinde ve değişen koşullarda çeşitli düzenli iş yapması, öncelikle partinin *profesyonel devrimcilerden oluşmasını*, ikinci olarak *yönetiminin oturmuşluğunu* ve üçüncü olarak da yapılabilecek en geniş *işbölümü ve merkezileşmeyi* sağlamasını gerektirir.

Lenin'in *Ne Yapmalı*'yı yazdığı dönemde, dar bir devrimci çalışma anlayışını haklı çıkarmaya çalışan girişimler hem ekonomizmde, hem de "devrimcilik"te anlatımını buldu. Ekonomistler, işçi yığınlarının, devrimcilerin işçiler üstüne "yüklemeye" çalıştıkları kapsamlı ve militan siyasal görevleri yüklenmeye henüz hazır olmadıklarını söylediler. "Solcu"lar ise işçi sınıfı hareketini ileri itmek için genel bir grev ya da "kışkırtıcı terör" çağrısı yaptılar. Her iki eğilim de kendiliğindenciliğe ve amatör çalışmaya boyun eğdi ve her iki eğilim de özünde bizim ilk ve kaçınılmaz pratik görevimiz olan, "siyasal savaşıma enerji, kararlılık ve süreklilik sağlayabilecek bir devrimciler örgütü kurmak"tan bir kaçıştı (Lenin, c.5, s.446). Lenin, devrimcilerin kararlı merkezi, militan bir örgütlenmesi, "öncelikle devrimci eylemi meslek edinen insanlardan oluşmalıdır" diyor (Lenin, c.5, s.452).

"Profesyonel devrimciler" kavramı, örgütlenme açısından çok önemlidir. Devrim bir sanattır. Devrimci savaş, gerek siyasal önderlik, gerek teorik çalışma, propaganda ve ajitasyon, gerekse siyasal polise karşı savaşım olarak, bütün alanlarda, profesyonel, yıllarca kendini eğitmiş ve özel sanatlarının her kuralını öğrenmiş devrimciler tarafından yürütülmelidir.

Bu konuyla ilgili olarak Lenin, *işçi-devrimcilerin* eğitiminin gerekliliğini özellikle vurgulamıştır. Lenin'e göre, örgütlerde işçiler ve aydınlar arasındaki tüm farklılıklar yalnızca silinmekle kalmamalı, aynı zamanda her işçi-devrimcinin, profesyonel bir devrimci, "*profesyonel* bir ajitatör, örgütçü, propagandacı, yayın dağıtıcısı, vb" olması için özel bir dikkat gösterilmeliydi.

Parti'de işçiler ve aydınlar arasındaki farklılıkları ortadan kaldırma ve işçi-devrimcileri eğiterek, onları yerel ve öteki parti komitelerine alma konularında oportünizm ve kuyrukçuluk kendisini her zaman açık eder. Oportünizmin sınıf tabanı ve özü kendini en canlı biçimde örgütlenme konularında gösterir. Gerçekten de Lenin, partide oportünist ve devrimci kanatlar arasındaki ayrımın altında yatan nedenin radikal entellektüel ve proleter eğilimler arasındaki düşmanlık olduğunu söylüyor (Lenin, c.7, s.380). Oportünizm, yığınlara, fabrikalara gitmek, işçi-devrimcileri, parti komiteleri ve diğer yönetim organlarına almak ve eğitmek için her çabayı gösterme yerine bağımsız entellektüelleri gevşek örgütlerde ve "özel komisyonlarda" "örgütlemeyi" tercih eder. Lenin'in, parti örgütleri arasında kesin ve ayrıntılı bir işbölümü önerisi, partiyi "uçsuz bucaksız bir fabrika"ya (!) döndürme planı olarak açıkça suçlanmıştı. Burjuva entellektüelleri için bundan daha kötü hiçbirşey olamazdı. Böylece oportünistler, RSDİP'nin, bir okuma gurupları partisi durumundan çıkarılıp, kendi özel görev ve sorumlulukları üstünde hesap vermekle yükümlü, disiplinli *örgütlerin* bir partisi yapılmasını engellemek için herşeyi yaptılar. Lenin şöyle yazıyor:

"...yalnızca gurup havası ideolojik bireyselliği ve bu unsurların etkinliğini koruyabilirdi. Parti havası ise onları erime ve bütün etkinliklerini kaybetme ile tehdit ediyordu" (Lenin, c.7, s.455).

Lenin, Menşeviklere karşı her zaman, parti komitelerine çok sayıda işçi alınmasını savundu. Bu, özellikle devrimci bir dalganın yükseldiği dönemlerde önemliydi. RSDİP'nin 3. Kongresi'nde Lenin, parti komitelerine her iki aydına karşı sekiz işçi alınmasını önermişti. Kısa süre sonra bu önerisinin de yetersiz kaldığını belirtti. Durum değişmişti. Yeni durumda Lenin söyle diyordu:

"Şimdi, yeni parti örgütlerinde her Sosyal-Demokrat (komünist — İ.S.) aydına karşı birkaç yüz Sosyal-Demokrat (komünist — İ.S.) işçi olmasını istemeliyiz" (Lenin, c.10, s.36).

Bu öneri, doğal olarak, fabrikalarda güçlü örgütler kurmayı gerektirir. TKP Leninciler Konferansı işte bu nedenle bu konu üzerinde önemle durmuştur.

Konspirasyon, liderlik, işbölümü, merkeziyetçilik

Komünist partisinin devrimci sınıf karakteri en başta onun ideolojisiyle ve tek devrimci sınıf olan işçi sınıfına inancıyla, sonra da devrimi gerçekleştirmek için işçi sınıfını örgütleme ve eğitme yeteneği ile belirleniyor. Belirleyici üçüncü unsur, partinin legal ve illegal çalışmayı, legal ve illegal örgütleri birleştirme yeteneğidir. Parti çalışmasının tüm yönlerinde, siyasal polise karşı profesyonel bir savaşım yükseltmekte, partinin ve parti çalışmasının en canalıcı bölümlerinin gizliliğini korumakta ve özel birim, ya da kolların örgütlenmesinde olduğu kadar, legal çalışmada da en sıkı disiplin ve konspirasyon gerekir. Bu her koşulda gereklidir.

"Hiçbir devrimci hareket, sürekliliği sağlayan *kalıcı bir yönetim örgütlenmesi* olmadan ayakta kalamaz... savaşıma kendiliğinden katılan, hareketin temelini oluşturan halk kitlesi ne denli genişse, böyle bir örgüte gereksinim de o denli artar. Ve bu örgüt o denli sağlam olmalıdır" (Lenin, c.5, s.464) (abç). Lenin, "demokratizm" adı altında "kitleleri" "liderlere" karşı çıkarmaya çalışan, kitlelerde kötü ve hırslı duygular uyandıran, kitlelerin, "bir düzine akıllı insan"a güvenlerini baltalayarak hareketi sağlamlık ve kararlılıktan yoksun bırakan demagojileri her zaman eleştirmiştir. Lenin, "bir 'düzine' güvenilir ve yetenekli (yetenekli insanlar yüzlerle doğmuyor), profesyonel olarak eğitilmiş, uzun bir deneyim okulundan geçmiş, mükemmel bir uyum içinde çalışan liderler olmaksızın modern toplumda hiçbir sınıf kararlı bir savaşım yürütemez" diyor (Lenin, c.5, s.461).

Herşeyde olduğu gibi, komünist partisinin yönetiminin örgütlenmesi ya da aldığı biçim, değişen koşullara bağlı olarak değişebilir ve de değişir. Ne var ki, güçlü, merkezi bir yönetimin mutlak gerekliliği hiçbir zaman değişmez.

Bu bizi *merkeziyetçilik* ilkesine götürüyor. Komünistlerin örgütlenmeye yanaşımları üstüne şimdiye kadar söylediğimiz herşey, merkeziyetçiliğe olan gereksinime işaret ediyor. Parti, tek bir devrimci ideoloji ve tek bir amaca sahip olmalıdır. İstenen etkiyi yapacak propaganda ve ajitasyon ülke çapında tek türden olmalıdır. Tüm parti üyelerinin, partinin genel düzenli çalışmasına katılımı ve yoğun eylemi, profesyonel devrimcilerin eğitiminde olduğu gibi tek bir yönetim merkezini gerektirir.

Partinin yapmak zorunda olduğu çeşitli görevler, halkın tüm katmanları arasında çalışma gereği, yönetimdeki hüner, tüm bunlar, geniş bir *işbölümü* ve *uzmanlaşma* ister.

Partinin, çalışmayı hem parti çevresinde, hem de parti içinde herkesi işe koşabilecek biçimde örgütleyebilmesi de yine bunları gerektiriyor. Parti çalışmasının böyle örgütlenmesi iki işlev görür: Birincisi, olabildiğince çok insanın işe koşulabilmesi, bu insanların örgütlenmesi, onların partinin emrinde tutulması demektir; ikinci olarak bu, parti yöneticilerini ve kadrolarını günlük pratik çalışmadan bağımsız kılar ve onların gerçek siyasal yöneticilik görevlerini daha özgürce yapmalarını sağlar.

İşbölümü ve uzmanlaşma, parti ve harekette işlevlerin ayrılması, "zorunlu olarak merkezileşmeyi varsayar ve de acil olarak gerektirir" (Lenin, c.5, s.470).

Merkeziyetçiliğe ilişkin olarak iki önemli konuya daha dikkati çekmeliyiz. *Birincisi*, "demokratizmi" merkeziyetçiliğin karşısına koyan demagoji ve buna karşı Lenin'in tavrıdır. Lenin, merkeziyetçiliğin *temel düzelticisi* (dengeleyicisi) olarak parti içi açıklığı ve parti merkez organına enformasyon (bilgi) sağlamada *ademi merkeziyeti* (desantralizasyon) getiriyor ve bunu parti üyelerinin ve örgütlerinin sorumluluğu ve görevi sayıyor.

Lenin bunun "tüm parti örgütlenmesinin ve parti çalışmasının temel bir ilkesi" olduğunu söylüyor. "Proletaryanın devrimci savaşımının ve hareketinin ideolojik ve pratik *yöneticiliğinde, olanaklı olan en geniş merkezileştirme* gerekirken, parti merkezini (ve dolayısıyla bir bütün olan partiyi) hareket hakkında *bilgilendirmede*, ve partiye karşı *sorumlulukta olanaklı olan en geniş ademi merkeziyet* gerekir (...) Hareketin yönetimini merkezileştirmeliyiz. Aynı zamanda (ve *tam da bu nedenle*, çünkü bilgilendirme olmadan merkezileştirme olanaksızdır) teker teker üyelerin *partiye karşı sorumluluğu* olabildiğince ademi merkezi yapmalıyız. (...) Bu ademi merkezilik, devrimci merkeziliğin en önemli bir önkoşuludur ve onun en *temel düzelticisidir* (dengeleyicisidir). (...) Bu ademi merkezileştirme, *işbölümünün* öteki yüzünden başka birşey değildir..." (Lenin, c.6, s.246-247).

Üstünde duracağımız *ikinci* nokta, merkeziyetçiliğin, parti kuruculuğunda aşağıdan yukarıya değil, yukarıdan aşağıya bir örgütlenme anlamına gelmesidir. Aşağıdan yukarıya örgütlenme, bu konuda oportünizmin belirgin özelliklerinden birisidir. Lenin bu anlayışa karşı savaşmıştır.

III

DEVRİMCİ ÇALIŞMAYA ÖRGÜTSEL BİÇİM KAZANDIRMA

Lenin, bir işin *başlamasını* her zaman öne aldı. Önce *çalışmaya* başlamak, belli bir işlevi yerine getirmek gerekliydi. Bu çalışma başlayınca sorun, kazanılan deneyim temelinde eyleme örgütsel bir *biçim* verilmesi sorununa dönüşecekti. Lenin için, devrimci partinin eyleminin biçimlenmesi her zaman eylemin kendisinden sonra gelir. Bu anlayışı, *Nereden Başlamalı?* ve *Ne Yapmalı?*'da ortaya konulan ve ilk bölümde özetlediğimiz ilkelerde görüyoruz. Rusya'daki yoldaşlar, yerel örgütleri *Iskra*'ya kazanmak için somut pratik çalışmaya başlayacakları, Merkez Organ'la daha yakın bağlar kuracakları, *gerçek* bir birliği çalışma içinde sağlayıp bir parti kongresi toplamak için savaşa katılacakları yerde, çapraşık yapısal grafikler çizmeye ve sayfalar dolusu, ayrıntılı "örgütsel kurallar" yazmaya başladıklarında Lenin buna karşı çıktı.

Örgütsel Görevler Üstüne bir Yoldaşa Mektup'ta Lenin, partinin tüzüğü üstüne kendi önerilerini getirdi. Merkez Organ, Merkez Komite, yerel komiteler, bölge gurupları ve temel örgütlerin görev ve sorumluluklarını ortaya koyduktan sonra yerel örgütlerin, örgüt şeması ve bu şemayı yerine oturtacak olan kurallar üstüne uzun tartışmalara girme eğilimlerini eleştirdi. O anda sorun, çalışmanın yürütülerek onun örgütsel biçimlerinin *yaratılması* sorunuydu. Şemalar ve kurallar ancak sonradan, çeşitli örgütlerin eylemlerinde kazanılan *deneyim* temelinde ortaya çıkabilirdi. Lenin soruyu şöyle sordu: "*Yalnız kağıt üstünde kalmayacak* bir tüzük hazırlayabilecek miyiz" (Lenin, c.6, s.250).

Lenin, devrimci çalışmaya örgütsel biçim vermede gerekli olanın (bununla birlikte, Lenin devrimci çalışmanın her zaman örgütsel biçim almadığını da hatırlatıyor.) örnek şemalar ve tüzük değil, parti merkezine *kesin enformasyon iletimi* olduğunu vurguluyor. Yalnızca bu yolla, gerçek örgütsel biçimin, gerçek sorumluluk ve parti içi enformasyonla bağlanabileceğini söylüyor.

Lenin'in *Bir Yoldaşa Mektup*'ta önemle vurguladığı başka bir nokta da her örgütün özgül bir işlev görmesi gerektiğidir; örgütün her üyesi özgül bir işlev görmelidir. Örneğin, yerel komitenin görevi, herkesin çalışmasını yönetmek, "*çeşitli çalışma alanlarını* üyeleri arasında dağıtmak" (abç) ve bölge gurupları, fabrika gurupları, vb atamaktır. Yerel komiteler uzmanlaşmalı, iş ilişkileri içinde, pratik çalışmanın şu ya da bu alanında gerçek "kusursuzluğu" başarmış örgütlenmeler olmalıdır. Komite üyelerinin sayısı, belirli bir işlevi olan ve bu işlevden sorumlu tutulacak üyelerle sınırlandırılmalıdır. Örgütlerde, komitelerde fazlalık, "fazla yağ" olmamalıdır.

Bu bir değimlilik sorunudur. Lenin, yerel komitelerin, "belli bir işin sorumluluğunu üstüne almayan, üstüne aldığı, üzerinde düşünülmüş ve hazırlanılmış bir çalışmayı sonuna ulaştırmadan yarım bırakan, radikal gürültü çıkarmada büyük bir zaman ve enerji harcayan ve herbiri her türlü işle uğraşan karmakarışık bir insan yığınından oluşmasına" kesinlikle karşı çıkıyor" (Lenin, c.6, s.247).

Böyle komiteler yalnızca pratik devrimci çalışmayı yürütmekte başarısız olmakla kalmazlar, aynı zamanda parti merkezini doğrudan pratik çalışmadan *koparırlar*.

Lenin'in, parti tüzüğü üstüne görüşlerini dile getirdiği *Bir Yoldaş'a Mektup* adlı yazısındaki iki önemli noktayı ele aldık. Bunlardan *ilki*, parti merkezine enformasyon iletimi temelinde örgütlenme, deneyim toplanması, *ikincisi*, özel bir görev ya da işlev yürütme temelinde örgütlenme, örgütler yaratılmasıdır. Bir *üçüncü* önemli nokta ise, tüm parti örgütlerinin kendi üstlerindeki parti örgütünün kolları sayılmasıdır. Böylece, yerel komiteler, Merkez Komite'nin, bölge gurupları, propaganda halkaları ve özel bir görevi olan guruplar da yerel komitenin kolları olarak düşünülmelidir. Bu, partinin yukarıdan aşağıya kurulması ilkesi, merkeziyetçiliktir. Merkez Komite, komiteleri ve kurulları oluşturmalı, bileşimlerini belirlemeli ve onlara belli görevler vermelidir. Yerel komiteler, daha alt düzeyde aynı şeyi yapmalıdırlar. "Merkeziyetçilik", diyor Lenin, "merkez kurulla partinin en uzak ve en kenar kesimleri arasında her türlü engelin yok olmasını gerektirir. Merkez kurulumuza, her parti üyesiyle doğrudan bağlantı kurmada tam bir yetki verilecektir" (Lenin, c.6, s.485).

Parti komitelerinin ve örgütlerinin, merkez kurulun gereksiz karışmalarından özgürlük anlamında bir özerkliği olmalıdır. Ama bu özerklik, merkez kurulun emirlerine uyma yükümlülüğünü ortadan kaldırmaz. Tutarlı bir merkeziyetçiliğin uygulanması, böylece alttaki komitelere, merkezi ya da yerel komitelerin kollarına, merkez kurulun girmediği özel çiftlikler kurma "hakkı" vermez. Lenin, "genelde, devrim davasında çok ciddi gereklilikler dışında, 'haklar' üstüne konuşma tutkunu değiliz" diyor (Lenin, c.6, s.319).

Örgütlenme sorununa iki değişik yanaşım, devrimci, Leninci yanaşımla oportünist, kuyrukçu yanaşım, en açık bir biçimde tüzüğün 1. maddesi üzerindeki tartışmada ortaya çıktı. Martof'un, her parti üyesinin bir parti örgütünün üyesi olması yerine bir parti örgütünün "denetimi altında" olması yolundaki formülasyonu, partide, örgütlü ve örgütsüz unsurları, yönetim ve disiplini kabul edenlerle etmeyenleri aynı kefeye koydu. 1. maddenin *özü* ancak şu soruyu sorduğumuz zaman açığa çıkar. Parti organları herhangi bir *parti örgütüne bağlı olmayan* parti üyeleri üzerinde *gerçek* yönetim sağlayabilirler mi? Martof'un formülü, yukarıda sözünü ettiğimiz, işçi-devrimcilerin yetiştirilmesi ve işçi sınıfının örgütlenmesinde ortaya çıkan aynı oportünist ihaneti bir kez daha sergiledi. Bu formül, işçileri ve emekçi yığınları örgütlemede hiçbir *iticilik* taşımıyordu. Bu yalnız-

ca, bir örgüte katılmak ya da bir örgütün disiplinine uymak istemeyen, tamamen burjuva bireyselliğine gömülmüş bir avuç entellektüele partiyi dağıtmak için izin vermek anlamına geliyordu.

Buna karşılık Lenin, "Partinin, *örgütlerinin toplamı* (ve yalnızca aritmetik toplam değil, bir bileşke) olması gerektiği" görüşünü öne sürdü (Lenin, c.7, s.257).

"İşçi sınıfının öncüsü olarak (parti), olabildiği kadar örgütlü olmalı, saflarına yalnızca *en azından minimum bir örgütlenmeye gelecek*" unsurları almalıdır (Lenin, c.7, s.259). Lenin, parti üyelerinden, gerçek bir örgüt yaratmak için çalışmalarını istemek, partiyi örgütlemede temeldir (Lenin, c.7, s.271) diyor.

Parti tüzüğünün iki yönü

İkinci Kongre'deki savaşımın ardından Menşeviklerin Kongre kararlarına uymayı reddetmeleri, Kongre kararlarını ve yarattığı organları önce boykot edip sonra da açık savaş açmaları üzerine Lenin, *parti tüzüğü* kavramını geliştirdi.

Sorun daha önce öne çıkmamıştı çünkü parti, aralarında hiçbir örgütsel bağ bulunmayan farklı halkalardan oluşmuştu. Parti bağları, halkalarda olduğu gibi güvene ya da kişisel arkadaşlığa dayanamazdı. Parti bağları, "*resmi* 'bürokratik' (disiplinsiz entellektüelin gözünde bürokratik) olarak hazırlanmış ve ancak kesin itaatin bizi halkaların özelliği olan inat ve kaprislerden koruyacağı bir tüzük temelinde oluşturulmalıdır" (Lenin, c.7, s.393).

Parti tüzüğü öncelikle "örgütlenmenin biçimsel bir anlatımıdır" (Lenin, c.7, s.365). Tüzüğün "anafikri" *işlevlerin* bölüşümüdür (Lenin, c.6, s.490). Böyle bir işlev, tüzüğün yasa niteliğindeki tanımlara bağlı olmasını gerektirir. (Lenin, c.7, s.273). Tüzük, Merkez Komitesi'nin ya da öteki parti örgütlerinin yetkilerine ilişkin tüm noktaları sıralamamalıdır. Bu, karşılaşılacak her durum önceden görülemediği için olanaksızdır ve belirlenmemiş noktalar bu yüzden Merkez Komitesi'nin yetki alanı dışında görülebilir.

Eğer parti tüzüğü, öncelikle "örgütlenmenin biçimsel bir anlatımı"ysa, öyleyse aynı zamanda örgütsüzlüğe karşı bir önlemdir. RSDİP Tüzüğü'nün 1. paragrafı üstüne çıkan tartışmanın bu denli önemli oluşunun bir nedeni de buydu. "Sallantılı ve kararsız unsurlara karşı mutlaka bir 'sıkıyönetim' yaratmalıyız. Şimdi Kongre'de onaylanan yeni Parti Tüzüğü, tüm merkeziyetçilik sistemi, çeşitli *siyasal belirsizlik* kaynaklarına karşı bir 'sıkıyönetim'den başka birşey değildir. Olağanüstü yasalar olsalar bile belirsizliğe karşı önlem olarak özel yasalar gerekiyor..." (Lenin, c.6, s.565-566). Tüzük yardımıyla "oportünizme karşı az çok keskin bir silah yaratılabilir. Nedenleri ne denli derinse, bu silah da o denli keskin olmalıdır... Tüzük bütünün parçaya, öncünün geri birliklere karşı 'örgütlü güvensizliği' ni oluşturur." (Lenin, c.7, s.273).

Parti tüzüğü, partinin en üst organı olan parti kongresinde benimsenebilir ya da değiştirilebilir. Lenin tüzüğün dokunulmazlığı olmadığını vurgulamıştır. Yaşam, savaşımın gelişmesi onu aşabilir ve geçersiz kılabilir. Böyle durumlarda, tüzüğü değiştirmek için en kısa zamanda Parti Kongresi toplanmalıdır.

Bunun iki yönü vardır. Birincisi örgütseldir. Eğer savaşımın koşulları değişirse, partinin örgütlenmesi de ona göre değişmelidir. Örgütlenme kurulları, tüzük de aynı biçimde değiştirilmelidir. İkinci yönü siyasaldır. Eğer, oportünizm partinin çeşitli örgütlerine, ya da tümüyle partiye egemen olursa, bu durumu çözmek için, tüzüğü değiştirmek yolunda savaşım gereklidir.

Demokratik merkeziyetçiliğin doğuşu

İkinci yönüyle, siyasal yönüyle işe başlayalım. Lenin, *Bir Yoldaş'a Mektup*'ta iki parti merkezinin varlığı üstünde ısrarla duruyor: merkez komite ve merkez organ. Bunlar ayrı örgütlerdi ve düzenli toplantılarla biraraya geliyorlardı. Ancak 2. Kongre'de oportünist azınlık ortaya çıkınca, engelleyici unsurları ortadan kaldırmak, bunların partiye zarar vermesini ve bir bölünme tehlikesini önlemek için iki merkez kurul arasında tam bir birliğin kurulması gerekli oldu. Bu, eylemde birlik sağlamak için bu kurullara, ve kongreler arasında her iki kurulun ortak kararıyla kooptasyon yapılarak partinin en yüksek kurulu olacak parti konseyinin kurulmasıyla başarıldı. Merkez komitesinin mi yoksa merkez organının mı daha yetkili olacağı konusunda hiçbir karara varılamazdı. Çünkü biri ya da diğeri oportünist olabilirdi. RSDİP'nin 3. Kongresi sırasında *Iskra*'nın oportünist yönetimi partiden bütünüyle kopmuştu. 3. Kongre iki ya da üç yerine tek bir merkez yarattı. Bundan böyle merkez organ yayın kurulu, merkez komitesi tarafından atandı.

2. Kongre'de, komiteleri örgütleme hakkı açıkça merkez komitesine verildi. Merkez komite, bir komitenin özerkliğinin sınırlarını tanımlamada tam yetkili oldu. 3. Kongre komitelerin özerkliliğini daha da tam olarak tanımladı ve üyelerin "dokunulmazlığı ilkesini belirledi. Merkez Komite'nin artık komitelerin onayı olmadan yerel komitelerden üye çıkarma ya da bunlara yeni üye atama hakkı olmayacaktı. Bu güvencenin kötüye kullanılma olasılığı da (gerçekten yararsız bir komitenin düşürülememesi gibi) örgütlü işçilerin üçte ikisinin isteğiyle komitenin görevinden alınabilmesi kararıyla dengelendi. Böyle bir görevden alınma istemi, Merkez Komite-si'nde de üçte iki çoğunlukla onaylanırsa Merkez Komitesi için bağlayıcıydı.

Partinin tüzüğündeki bu değişmeler, pratikçi işçilerin Rusya'daki parti örgütü içindeki öneminin, yurt dışındaki örgüte oranla artmasını hem yansıttı, hem sağladı. Bu, devrimci durumun bir silahlı ayaklanma örgütlenmeyi günü ana görevi yaptığı bir dönemde nesnel bir gereklilikti.

İkinci Kongre ve sonrasındaki gelişmeler, örgütsel birliğin sağlanması için azınlığın çoğunluğa, parçanın bütüne bağlanması gerektiğini gösterdi. Anlaşmazlığın ve savaşımın parti sınırları içinde tutulabilmesi için buna sınırlandıracak özel kurallar konması gerektiğini gösterdi. Böylece 3. Kongre'de tüzük, parti içi savaşımın, parti yöntemleriyle yürütülmesini sağlamak amacıyla düzeltildi. "Sürekli ve kaçınılmaz olarak doğacak hoşnutsuzlukları, kızgınlıkları ve çatışmaları, alışılagelmiş seviyesiz kanallardan, kişinin inancı uğruna verilen tüzüksel ve onurlu bir savaşıma dönüştürmek" için parti tüzüğüne "azınlık hakları"nın korunması üzerine bir madde de kondu (Lenin, c.7, s.452). 3. Kongre'de azınlığa, işi örgütlü çalışmayı bozmaya vardırmadığı sürece kayıtsız şartsız görüşlerini savunma ve ideolojik savaşım yürütme hakkı tanındı.

3. Kongre'den sonra Lenin, 4. Kongre'de ilk kez "Demokratik Merkeziyetçilik" olarak isimlendirdiği temel örgütlenme ilkelerini ortaya koydu.

Devrimci yöntemlerle örgütlenin!

Şimdi, partinin yapısı ve tüzüğündeki değişmelere ilişkin birinci yöne, örgütlenmeye (sözün geniş anlamıyla, partinin işçi sınıfını devrimci bir biçimde örgütleme görevine) dönelim. Lenin'in örgütlenmeyi şemalar çizmeye ve örnek tüzük hazırlamaya eşitleme eğilimini sert bir biçimde eleştirdiğini ve alaya aldığını gördük. Boş biçimsel ve devrimci yaklaşım arasındaki ayrım, devrimci bir dalganın yükselmesiyle tüm açıklığıyla öne çıkar. Örgütlenmenin alanı, yöntem ve biçimleri de bu dalgayla birlikte yükselmeli onu kucaklayabilmelidir. Yoksa parti, savaşımın gelişmesinin gerisinde kalır. Bu da kuyrukçuluktur. Lenin'in devrimcileri "eski pasifist alışkanlıklardan rutbeye saygı vb. şeylerden kurtulmaya" çağırması rastlantısal değildir. Lenin şöyle diyor: "... yüzlerce gurup kurun (...) komiteleri 3 kat genişletin (...) her alt komitenin, kırtasiyeciliğe bulaşmaksızın bildiriler yazmasına ve yayınlamasına izin verin (...) büyük bir hızla, devrimci girişimle tüm hakı birleştirmeli ve onların çalışmaya koyulmasını sağlamalıyız (...) geleneksel iyi niyetli (hiyerarşik) ahmaklıkları geri plana iterek *yüzlerce* gurup örgütleyin, örgütlediğinizden emin olun..." Tam bu sözlerin söylendiği sıralarda Menşevikler bir konferans toplamış, son derece ayrıntılı altı katlı bir parti yapısı benimsemişlerdi. Lenin bundan "örgütsüzlüğün ilkeye yükseltilmesi" (Lenin, c.8, s.547) diye söz ediyordu.

Yükselen devrimci dalga karşısında devrimci alana girecek yeni güçlerin *nasıl* kullanılacağı, birleştirileceği ve örgütleneceği sorunu vardır. Bunun için Lenin, geçerliliğini yitirmiş cansız görüşlerin kalıntılarının bir yana atılması ve devrimci çalışmanın bu yeni güçlerin partiye çekilmesi üstünde yoğunlaştırılması gerektiğini söylüyor. Bu ortamda tüm parti örgütlerinin üye sayısı önemli ölçüde yükseltilmeli ve normal çerçeve genişletilmelidir.

Bolşevikler, nisan 1905 ve mayıs 1907 arasında, parti yapısı ve tüzüğünü hızla değişen duruma uyarlamak amacıyla üç kongre topladılar. Üçüncü, Dördüncü (Birlik) ve Beşinci Kongreler. Lenin şöyle diyordu: "Eski biçimler yaşamlarını tükettiğinde, büyüyen ve gelişen bir parti bu biçimlerin içinde sıkışıp kaldığında, biz hukukun kutsallığı üstünde yüzüncü kez ısrarla durursak işleri düzeltemeyiz. Bu, bunalımdan çıkış yolu değildir. Mümkün olan tek çıkış yolu parti kongresi toplamaktır (Lenin, s.8, s.338).

*

Gördüğümüz gibi parti örgütlenmesi, şemalar, ya da model kurallar çizme sorunu değildir. Partinin devrimci çalışmasına doğru bir örgütsel biçim kazandırma sorunudur. Bunun yapılabilmesi, tüm parti üyeleri ve örgütlerinin parti merkezine kesin bilgiler iletmesini, parti örgütleri arasında iş ve görev bölümünü ve merkeziyetçiliği öngörür. Aynı zamanda, bu örgütlenmeyi anlatan, sistemleştiren ve azınlıkta ya da yönetimde olabilecek oportünistlerin örgütsüzlüğü getirmelerine karşı partiyi koruyacak olan, resmi bir parti tüzüğünün yazılmasını öngörür.

Partinin benimsediği (kullandığı) örgütsel biçimler ve örgütsel kurallar asla her zaman için geçerli ve dokunulmaz olamazlar. Bu doğru, özellikle devrimci durumda, partinin, kapılarını açması ve yeni, gelişen devrimci dalga karşısında kendini uyarlaması gerektiği bir dönemde öne çıkar. Böyle bir dönemde, Rusya'da olduğu gibi, oportünistler modası geçmiş, geçerliliğini yitirmiş örgütsel biçimlerin "sağlam savunucuları" olarak ortaya çıkarlar. Oportünistler, devrimci olmayan dönemde doğru olan biçim ve kuralları, devrimci durumda daha büyük ve daha geniş örgütsel görevlerin yerine getirilmesini sabote etmek için bir bahane olarak kullanırlar.

Örgütlenme! Bugün bizim de belgimiz bu olmalıdır. TKP'nin Leninciler Konferansı'nın önümüze koyduğu yolda ve biçimde devrimci dalgayı kucaklayacak bir örgütlenme.

TKP'yi Güçlendirelim

Muzaffer Yenilmez, Ankara

Tarsus'da halk ayaklandı mı? Şimdi de bunu tartışıyoruz. Bizim oportünistlerimizin düzeyleri o kadar düşük, kafaları o kadar geri, sınıf savaşının o kadar gerisinden geliyorlar ki ne yapsak fayda etmiyor.

Nesnel gerçekler olguları öylesine dayatır ki bunları kabullenmek artık bir *zorunluluk* olur. Örnek mi? Bugün artık devrimciler arasında "barışçıl geçiş", "parlamenter yol" safsataları tartışılıyor mu? Haziran ayından beri *canlı* bir biçimde devrimci durum tartışıyoruz. O günkü düzeyle bugünkü bir mi? Bu neyin etkisiyle oldu? İzmir ayaklanması, işçi hareketinin militanlaşması, vb. gibi somut olaylar, devrimci durumun kendini *dayatması* bunda başrolü oynadı.

Ekonomik bunalım had safhada, devrimci durum gittikçe olgunlaşıyor, faşizm kapıda. Sosyal-demokrasinin iğrenç, ikiyüzlü yüzü açığa çıkıyor. Bu koşullarda "devrimci durum var mı, yok mu" diye, "Tarsus'da acaba ne oldu, ayaklanma diyebilir miyiz" diye tartışan, sınıf savaşının çok *gerisinde* kalmış olur. Dolayısıyla, proletaryanın davasına bilinçli olarak ve alçakça ihanet etmiş olur. Menşevikler bunu yapıyor.

Bugünkü durumuyla sınıf savaşı, proletaryadan saldırıya geçmeyi istiyor. Bunun için örgütlenmek, devrimci propaganda ve ajitasyon, teknik hazırlık gerekiyor. Proletaryanın devrimci öncüsünün, kendisini işçi sınıfına benimsetmesi, devrimimiz için canalıcı önem taşıyan bir görev olarak da Kürt halkının güvenini kazanması gerekiyor. Bunları yaşama geçirmek için neler yapmalıyız, devrime *nasıl* hazırlanmalıyız, yığınları *nasıl* hazırlamalıyız? Bizim sorunumuz budur.

Lenin siyasal bir parti olarak örgütlenmek gerekliliğini vurguladıktan sonra şunları ekliyor:

'Böyle bir örgütlenme olmaksızın proletarya hiçbir zaman sınıf bilinçli savaşım düzeyine yükselemeyeceği gibi, böyle bir örgüt olmadığı sürece de işçi sınıfı hareketi kısır kalmaya mahkumdur" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.4, s.369).

Türkiye'de sınıf çelişkileri keskinleşmiş, bunalım derinleşmiş, ikilemin çözülmesine yaklaşılmış... Örgütü mü oturtamadık? Geç değildir, oturtacağız. Güçlenemedik mi? Geç değildir, güçleneceğiz. "Örgütlenmek için hiçbir zaman geç kalınmamıştır" diyor Lenin.

"Eğer güçlü bir biçimde örgütlenmiş bir partiye sahip olursak, tek bir grev dahi politik bir gösteri ve hükümete karşı kazanılmış politik bir zafer haline dönüşebilir. Eğer güçlü bir şekilde örgütlenmiş bir partiye sahip olursak, tek bir bölgede ortaya çıkan ayaklanma muzaffer bir devrim haline gelişebilir" (Lenin, c.4, s.371).

Biz Türkiye'de böyle güçlü bir partiye sahip olsaydık, TKP'miz Leninci olsaydı, yığınları sarmış, onlara yol gösterebilen, sürükleyebilen bir TKP'miz olsaydı ve TKP'miz aynı anda *tüm ülkede* çalışan ve ezilen yığınları harekete geçirebilseydi, toplu sözleşme savaşımını, İzmir ayaklanmasının kıvılcımlarını, hatta Tarsus' da bir trafik kazasının barikat savaşlarına dönüşmesinin kıvılcımlarını tüm ülkeye yayabilseydi, tek bir potada eritip tek bir hedefe siyasal iktidara yöneltebilseydi, bugün "devrimci durum mu var", "Tarsus'da ayaklanma mı oldu" diye değil, *sosyalizmi nasıl kuracağız* diye tartışabilirdik.

Devrim ufukta görünüyor. İşte, ufuktaki devrimi yanımıza getirebilecek *güç* örgüttür. Proletaryanın devrimci örgütü, *komünist partisidir!* TKP'yi güçlendirmek! Yaşamsal öneme sahip görev budur.

Ülkemizin durumu devrimci güçlerin geri çekiliş taktiğine uygun değildir diyoruz. Yani saldıracağız. Doğru bir hedef gördüğü sürece proletarya bunun yollarını bulacak, kullanacaktır. Önemli olan *ne için* saldıracağız sorusudur. Bunun yanıtı da "*siyasal iktidar*"dır. Yani devrimin utkusudur.

R. Yürükoğlu yoldaşımızın da söylediği gibi, "ajitasyonumuz çeşitli savaş akımlarını — işçi patlaması, emekçi mahallelerinin, Kürt halkının, emekçi köylülerin ayaklanması ve orduda isyanı — aynı kanalda birleştirmek yönünde olacaktır" (*İşçinin Sesi*, sayı 127). Bu kanaldaki güçlerin hedefi de açıktır: Devrim!

Proletaryanın her saldırı eylemini burjuvazi daha kanlı bir biçimde bastırmaya çalışıyor. çalışacaktır. Pratiğin bize öğrettiği budur. O zaman biz daha saldırgan olacağız. Devrimin mantığı da budur.

"Devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler, yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece çok daha güçlü saldırı vasıtaları bulur" (Lenin, *Kitle İçinde Parti Çalışması*, s.39).

Burjuvazi, devleti faşistleştirerek ve diğer hazırlıklarıyla devrimcilerin saldırısını en güçlü ve en ağır kayıp verdirerek püskürtmeye hazırlanıyor. Devrim seli dalga dalga geliyor. Kanlı bir devrim yaklaşıyor.

"Biz eğer yaklaşan devrimci eylemin acil görevi olarak, kanlı, dehşet verici bir imha savaşının gerekliliğini kitlelerden saklarsak, hem kendimizi, hem de halkı kandırmış oluruz" (Lenin, agy, s.41-42).

Savaşım biçimleri üst boyutlara ulaşıyor. Bugün "imza kampanyası"nın geçerli savaşım biçimi olduğunu hangi komik, hangi zavallı ileri sürebilir?

"İşçilerin ve genel olarak bütün kentlilerin derhal silahlandırılması,

Bugün en ufak bir demokratik hakkın, istemin karşısında bile polisi, jandarmayı buluyoruz. Niye Batı Avrupa'da böyle değil? Çünkü Türkiye kopmaya aday bir zayıf halka. Yüksek düzeyde devrimci durum yaşıyor. Sınıf çelişkileri alabildiğine keskinleşmiş. Sapak noktasına az kaldı. Ya faşizm, ya devrim!

Devrim yakın mı? Bu soruyu nasıl yanıtlayabiliriz. Eğer biz günün gereklerini yerine getirebilirsek, örgütlülüğü yaşama geçirebilirsek, devrim yakın, hem de çok yakın.

Lenin, "yığınların kendiliğinden gelme hareketleri ne denli büyükse, bilinçlendirme ve örgütleme görevi de o denli acilleşir" diyor. Görevimiz, örgütlülüğümüzü yükseltmek, TKP'yi oportünizmden arındırmak, güçlendirmektir.

iktidar güçlerinin ve kurumlarının yıkılması için devrimci güçlerin hazırlanması ve örgütlenmesi — her türden devrimcinin, ortak hedefe varmak için üzerinde birleşebileceği ve birleşmesi gereken pratik mesele budur" (Lenin, *1905 Devrimi Üzerine Yazılar*, s.39).

Tarsus'da kaza oluyor. Halk barikata çıkıyor. Niye? Kaza oldu diye mi? Hayır. Devrimci durum var da ondan. Oraya da yansıyor.

TKP'yi güçlendirelim. Devrimci propaganda ve ajitasyonu yükseltelim. Hazırlıklarımızı hızlandıralım. Devrimci belgilerle doğru hedefi gösterelim. Çıkalım alanlara.

5. BASIM

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye güçlü bir silah olduğunu kanıtladı. 25 bin basıldı. Dört Türkçe basımı ve İngilizce basımı kısa sürede tükendi. Türkiye işçi ve komünist hareketinde, devrimci hareketinde bu denli yaygın okunan, yoğun tartışmalara konu olan bir başka kitap göstermek güçtür.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal yapısına getirdiği sağlam bilimsel çözümlemeyle, yepyeni fikirlerle, strateji ve taktiklere getirdiği ilkeli ve tutkulu yanaşımla, açıklıkla, tartışmalara getirdiği düzeyle kısa sürede devrimci hareketimizin klasik bir kitabı oldu.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'nin beşinci basımını sunmakla onur duyuyoruz.

İşçinin Sesi

Devrimci harekete en değerli armağan

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabının 5. baskısı çıktı. Emine Engin yoldaşın 5. basıma önsözde belirttiği gibi, "Böyle bir kitabın beşinci basımı yapması, zayıf halka Türkiye'yi emperyalist zincirden koparmaya doğru atılmış önemli bir adımdır".

Her baskısı hızla tükenen *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı, bugüne kadar Türkçe ve İngilizce olarak 25 bin baskı yaptı. Arapça olarak da yayınlandı. Çeşitli yayınlarda hem övüldü, hem sövüldü. Türkiye devrimci hareketi içinde çalkantılar yarattı. TKP içindeki oportünistlerin saldırı hedefi ve korkulu rüyası oldu. Kısacası, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı başlı başına bir *olay* oldu. Neden?

Bunun nedenini, Türkiye'nin nesnel ortamında ve bu ortamda kitabın yine nesnel olarak oynadığı rolde aramak gerekir. Türkiye devrimci durum yaşamıyor ve *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı da bu ortamı doğru değerlendirmiyor ve doğru çözümler önermiyor olsaydı, bir tek kitap böyle fırtınalar koparamazdı. Yürükoğlu yoldaşımızın bu kitabı, söz yerindeyse, barut fıçısına sokulan bir kıvılcım oldu. Yalnızca kitap çevresinde kopan bu fırtınalar bile, kitabın temel tezlerinden biri olan, Türkiye'de devrimci durumun varlığını kanıtlamıştır.

5. basıma önsözünde Emine Engin yoldaş, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının nasıl, sancılı yoldan da olsa Leninci bir TKP amacına yaradığını anlatıyor. Evet yol sancılı oldu...

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabının 1. baskısı, Kasım 1977'de Politbüro ile yapılan bir toplantıdan sonra yayınlandı. Toplantıda, devrimci durumun varlığı başta olmak üzere, *İşçının Sesi*'nin 1976 Ağustos'undan o güne kadar yazdığı görüşler tartışılmış ve Bilen yoldaşın da katılmasıyla tüm yazılanlar onaylanmıştı! *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı, Bilen yoldaşın, bu toplantı sonrasında kendi ağzıyla yaptığı öneri üstüne yazıldı. Başlığı da öyle kondu...

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabının 2. baskısına önsözde Emine Engin yoldaş şöyle yazıyordu. "Bilen yoldaş, 75. yaş gününde gençlere öğütler vermişti: İşçi sınıfının gücüne inanmak. Devrimin utkusuna inanmak. Her türlü oportünizm belirtisine karşı ardıcıl ve Leninci bir savaş yürütmek... Yürükoğlu Yoldaş, bu kitabıyla Bilen Yoldaş'ın öğüdünü tutuyor. (...) İçtiği andı yaşama geçiriyor".

O günden bu güne köprülerin altından çok sular aktı. "Her türlü oportünizm belirtisine karşı ardıcıl ve Leninci bir savaş yürütmeyi" öğütleyen Bilen yoldaş, kendi öğüdünü kendisi tutmadı. Oportünizmle uzlaştı. Bizim andımız aynı kaldı ama Bilen yoldaş bu andın içinden çıktı, oportünistlerin içine gitti.

Oportünistler, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı hakkında birçok yalanlar yaymaya, içeriğini çarpıtmaya, kısacası her konuda yaptıkları sahtekârlıkları burada da yapmaya çalıştılar. Kitabın içeriği üstüne, aylarca sustuktan sonra getirdikleri "ideolojik" eleştirilerin (!) düzeyi ortadadır. Bunlara *İşçinin Sesi*'nde yanıt verildi.

William Pomeroy yoldaşın önsözüyle ilgili olarak uçurdukları balonlara Emine Engin yoldaşın 5. basıma önsözü yanıt veriyor. Yürükoğlu yoldaşın 4. basıma önsözde maddelediği ana fikirler ise, kitabın, salt bir devrimci durum saptamasından çok öteye geçtiğini çarpıcı biçimde gösteriyor.

Sözü, oportünistlerin yeni bir manevrasına değinerek bağlayalım. *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisinin Nisan 1980 sayısında, yani kitabın 2. baskısının yayınlanmasından tam 1 yıl 3 ay sonra, Kemal Kervan imzalı bir "eleştiri" (!) yayınlandı. Kemal Kervan, TKP'nin, *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisindeki temsilcisi. Oportünistlerin bu yazıyı yayınlamaktaki amaçları açık. Militanlara, "bak, *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisi bizimle aynı görüşte" diyecekler. Ama *Barış ve Sosyalızm Sorunları* dergisinin işleyiş mekanizmasını bilenler bunu yutmazlar. Kemal Kervan'ın görüşleri de yalnızca kendini bağlar.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabı, Yürükoğlu yoldaşın Türkiye devrimci hareketine en değerli bir armağanıdır. Bu kitap, bugün TKP'nin Leninciler konferansı ile yeni bir aşamaya ulaşan uzun bir savaşın başlangıcı olmuştur. Bu nedenle de tarihsel önemi vardır.

Savaş sürüyor.

Süleyman Sakalı

5. basıma önsöz

Bu *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin beşinci basımı.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabı, Türkiye'deki devrimci savaşımın yolunu, Leninizmin, proleter enternasyonalizminin ışığıyla aydınlattı. Önümüzdeki görevleri koydu. Böyle bir kitabın beşinci basımı yapması, zayıf halka Türkiye'yi emperyalist zincirden koparmaya doğru atılmış önemli bir adımdır. (...)

Oportünistler bağırsınlar, çağırsınlar. Leninci ışık yayılıyor. İt ürüyor, kervan yürüyor. Oportünizm çürüyor, Leninizm yükseliyor. Ve hem de tüm tasfiye çabalarına karşın TKP içinde yükseliyor: Böyelce *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı, sancılı bir yoldan ama yine Leninci bir TKP amacına yarıyor.

TKP'nin oportünist yönetimi her türlü yola başvuruyor. Başvurduğu yollardan biri de William Pomeroy yoldaşın önsözü geri çekmesi konusunda sis perdesi yaratmaktı. Bu sis perdesini, Pomeroy yoldaşın beşinci basım için gönderdiği açıklama ortadan kaldırıyor. "Neden geri çekti" sorusunu çok açık ve net yanıtlıyor:

"*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin önceki basımları benim önsözümle çıktı. Sonradan, bu kitabın içindeki bazı fikirlerin TKP içinde tartışma konusuna dönüştüğünü ve bunun TKP yönetimince kardeş partilere bildirildiğini öğrendim. Bu durumu dikkate alarak, benim önsözümün kitabın yeni basımına katılmaması gerektiğine karar verdim. Bunu yaparken, Türkiye'deki devrimci hareketin sorunlarının, öncelikle birlik ve ideolojik netlik sorunlarının, o harekete katılanlarca tam olarak çözüleceğine güveniyorum. W.P."

Son olarak şunu söyleyelim. TKP yönetiminin *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'ye karşı Türkiye'de yönlendirdiği saldırılar nasıl kendi yüzünü açık etmekten başka bir işe yaramadıysa, aynı süreç uluslararası alanda işliyor. Oportünist taktikler kısa erimli yararlar sağlar. Oportünistler, kitabı, "serüvenci", "goşist", "milliyetçi" vb. diye tanıtmak istediler. Ancak kitabın İngilizce basımı var. Yalancının mumu yadsıya dek yanıyor, yani yalanların geçerliliği öteki ülkelerden yoldaşlar kitabı okuyana dek sürüyor. Kitabı okuyunca bu yoldaşlar, TKP'nin yöneticisi olarak karşılarına çıkanlardan kuşku duyuyorlar.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabı, TKP'nin oportünist yönetiminin maskesini dünya komünist hareketi önünde de düşürüyor. Her alanda görevlerini başarıyla yerine getiriyor.

Şimdi gerek halkımız önünde, gerekse dünya komünist hareketi önünde bize düşen görev, zayıf halka Türkiye'yi emperyalist zincirden koparma savaşımında daha somut adımlar atmaktır. Bunun için de Leninci bir TKP için oportünizme karşı savaşımı yükseltmek, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin koyduğu, *İşçinin Sesi*'nin izlediği Leninci çizgiyi işçi sınıfının yiğit savaşlarıyla daha sıkı örmek, TKP'nin Leninci sesini barikatlarda, alanlarda daha da gürleştirmektir.

Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez.

Emine Engin
Mart 1980

4. basıma önsöz

Zayıf Halka'nın ilk yayınlanışından bu yana bir buçuk yıl geçti. Bu süre içinde Türkiye komünist hareketi kitap çevresinde önce üstü örtülü, sonra olayların ve kitaptaki fikirlerin hızla tabana yayılışının zorlamasıyla açık, giderek yoğunlaşan bir tartışmaya daldı. Ve ilk kez yığınlar önünde açık teorik bir tartışmaya daldı. *Zayıf Halka* yalnızca bu yönüyle bile yararlı bir görev görmüştür.

Bu arada Leninizme düşman, kitap-gazete yasaklama, dedikodu, çarpıtma, yanlış bilgi verme gibi yöntemler hızla yayılıyor. Böyle yöntemler, "bazıları"nın gerçekten kırmızı turpa benzediğini kanıtlıyor. Biraz kazıdık, altından bembeyaz çıkıverdi. Neyse, bunlar, uzun dönemde kullananı vuran yöntemlerdir, üstünde durmaya değmez.

Tartışmanın üstünde durulması gereken yönü henüz *yaşayan*, gelişen, hergün yeni yanlar kazanan bir tartışma oluşudur. Hesabı kapanmış, defteri dürülmüş değildir. Tersine, hareket halindedir, gelişiyor. Bu nedenle, gelişen fikir ayrılıklarını tam anlamıyla kavramak isteyen militan, tartışmanın bir noktasında "kim ne söylüyor" yanaşımıyla yetinmemelidir. Tartışmayı gelişimi içinde izlemelidir. *Atılım*'ları, *Yeni Çağ*'ı, *Ürün*, *Politika*, *Savaş Yolu*'nu ve *İşçinin Sesi*'ni 1976'dan buyana keskin bir gözle yeniden taramalıdır. Ancak böylece, bir tarafın "rüzgâr fırıldağı" tutumunu, öteki tarafın sarsılmaz ilkesel tutumunu açıkça görebilir.

Oportünistler ve ortacılar, hiçbir zaman *Zayıf Halka*'yı bütünlüğü içinde ele alıp değerlendirmediler, değerlendiremezler. Onların yapabileceği ancak "cımbızlama", kapsamından sıyırma ve çarpıtmadır. Belki de ana fikirleri bulamıyorlar! Olabilir. Öyleyse yardımcı olalım. *Zayıf Halka*'nın getirdiği fikirler, yani kitabın ana fikirleri şunlardır:

1. Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir. (Nedense, proletarya enternasyonalizmi sözlerini dillerinden düşürmeyen oportünistler, bu konuda hiçbirşey söyleyemiyorlar. Öyle midir, değil midir?)
2. Az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler emperyalist zincirin zayıf halkalarıdır. (Ses yok!)
3. Türkiye'de devlet-tekelci kapitalizmi vardır. (Daha sonra Bilen yoldaş bu fikri *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisine yazdığı bir yazıda kullandı. Ama ardından hiç yinelemedi. Ses yok!)
4. Türkiye'nin bir yanda finans-kapitalin ekonomiyi ele geçirmiş, devlet-tekelci kapitalizmine ulaşmış bir ülke oluşu ile öte yanda emperyalist sömürü altında oluşu ekonomiyi yapısal bir *açmaza* sokmuştur. (Ses yok!)
5. Bu açmaz temeli üstünde Türkiye'de devrimci durum oluşmuştur. (Ses yok! Çarpıtma var!)
6. Ekonomik açmaz temelinde oluşan devrimci durum, finans-kapitali faşizme zorlamakta, faşizm tehlikesini acilleştirmektedir. (Ses yok!)
7. Ekonomik açmaz temelinde devrimci durumun oluşması, buna bağlı olarak faşizm isteğinin güçlenmesi toplumsal ve siyasal düzeyde *ikilem* getirmiştir: Ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi. (Önce ikilemi kabul ettiler, belgi bile yaptılar, şimdi "goşistlik bu" diyorlar!)
8. Türkiye işçi sınıfının sömürüsü, emperyalist ülkelerde olduğundan çok daha yüksektir. (Ses yok ama en azından H. Erdal yoldaşın bu fikre yanlıştır dediğini biliyoruz)
9. Türkiye işçi sınıfının durumunda hem "toplumsal anlamda mutlak kötüleşme", hem "fiziksel anlamda mutlak kötüleşme" vardır. (Ses yok!)
10. Devrimci durum, ideolojik ve örgütsel konularda yeni bir yanaşım ister. Devrimci duruma uygun ideolojik çalışma ve örgütlenme gerekir. (İşte kıyamet burada kopuyor!)

Zayıf Halka'nın ana fikirlerini böyle alt alta yazınca kitap çevresinde yaratılan kör dövüşünün gerçek anlamı hemen ortaya çıkıyor. Oportünistlerin ve ortacıların ilgilendikleri tek şey, bugün izledikleri siyasetin açığa çıkmasıdır. Onun için yalnızca son fikirle boğuşuyorlar. Bu gerçek, 1976'dan buyana yukardaki fikirleri (sonuncusu dışında) yazan *İşçinin Sesi*'ne neden *hiçbir* eleştiri gelmediğini açıklıyor. Böyle davranarak oportünistler ve ortacılar aslında kendi *eklektik*, tutarsız yanaşımlarını da sergilemiş oluyorlar. Son fikir, önceki fikirlerden ayrı düşünülemez. Tümü bir bütündür ve birbirinin kaçınılmaz uzantısıdır.

Zayıf Halka'nın bu dördüncü basımını değiştirmedik, genişletmedik. Aslında genişlemesi, açılması gereken çok yeri var. Ama bu denli yayılmış, okunmuş, üstünde geniş ve fırtınalı bir tartışma yürüyen kitabı geliştirme, genişletme hakkını kendimizde görmedik. Tartışmanın içinde yer aldığı biçimiyle kalmasını, böylece belgesel yönünü de korumasını daha uygun bulduk.

Yalnız, bu basıma bir üçüncü ek ekledik. Bu ekte *Atılım* ve *TKP'nin Sesi*'nin bize yönelttiği "eleştirileri" ve benim ve bazı yoldaşlarımızın verdikleri yanıtları bulacaksınız. Böylece, "eleştiriler"in ışığında yazdıklarımızı bir daha, ya da yazdıklarımız ışığında "eleştiriler"i bir daha değerlendirmek olanağı olacak.

Büyük bir iyiniyetle tartışma dediğimiz "tartışma" sürüyor. Gün ne getirir belli değil. Ama iyiyi getirecek. Önüne kimse geçemez. Tarih yürüyecek.

R. Yürükoğlu
Ağustos 1979

WORLD MARXIST REVIEW

WMR, *Barış ve Sosyalizm Sorunları*, merkezi Prag'da olan, komünist ve işçi partilerinin teori ve enformasyon dergisi.

Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisinin Nisan 1980 tarihli İngilizce baskısında *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* üstüne *Kemal Kervan* imzalı bir yazı çıktı. Yazıda, oportünistlerin daha önce "Çerçeve" adı altında yönelttikleri "eleştiriler" yineleniyor ve demagoji yapılıyor. Bu bakımdan *Kemal Kervan*'ın eleştirisinin bir yeniliği yok. Yeni olan, bu yazıda Sovyetler Birliği' nin devrimci merkez sayılıp sayılmadığı konusunda tek bir satır olmayışı! Acaba neden?

Öte yandan, *Kemal Kervan* yazısını şöyle bitiriyor: "Kitapta savunulan görüşler serüvencidir ve eğer benimsenirse yalnızca öncüyü emekçi kitlelerden soyutlar". *Kemal Kervan* "eğer benimsenirse" diyor. Yazı dünya komünist hareketine seslendiğine göre, acaba "aman dikkat edin, benimserseniz serüvenci olursunuz" diye korkutmaya çalıştıkları kimler?

TRIBUNE

Yeni Zelanda Komünist Partisi' nin yayın organı olan *Tribune* gazetesinde yayınlanan, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı üstüne yazıda şöyle deniyor: "Bu, R. Yürükoğlu tarafından yazılan kitabın 3. basımının İngilizce çevirisinin başlığıdır."(..)

"William Pomeroy'un önsözde belirttiği gibi kitap, 'Türkiye'de anti-emperyalist, anti-tekelci hedeflere yönelik giderek yükselen yığın eylemleriyle savaşıma hazır, örgütlü bir işçi sınıfı doğuran koşulların ve etkenlerin dikkatli derin bir çözümlemesini içeriyor.

"Kitap, Türkiye'nin içinde bulunduğu krizde, devrimci durumda yolu aydınlatıyor ve devrimci hareketin, öncelikle TKP'nin önündeki görevleri açıklıyor. Bundan dolayi kitap gerçekten büyük bir öneme sahiptir. Yazarın dediği gibi, '3, 4 yıl sonraki Türkiye bugünden çok farklı olacaktır.' *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* gelecek olan değişimlerde önemli bir rol oynayacaktır.

THE NEW WORKER

İngiltere Yeni Komünist Partisi NCP'nin haftalık gazetesi *New Worker*'ın 23 Mart 1979 tarihli sayısında şöyle yazıyor.: " 'Zayıf Halka'dan bomba gibi bir kitap". Bu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* üstüne uzun bir değerlendirme yazısının başlığı. Yazı şöyle diyor: "Yürükoğlu, sınıf güçlerinin ve onları biçimlendiren sosyoekonomik güçlerin incelenmesini ön plana aldığı için, bize yalnızca Türkiye'yi değil daha çok şeyi anlatıyor.(...) Şimdi görev, bir dakika bile geçirmeden bu kitabı almak, okumak, öğrenmek ve tartışmaktır."

MEED, *Orta Doğu Ekonomik Özetleri* adlı dergi, Londra'da 1957'den bu yana yayınlanıyor.

MEED dergisinin 19 Mayıs 1979 tarihli sayısında yayınlanan *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının eleştirisi iki yönüyle ilginç. Birincisi, Türkiye'de devrimci durumun varlığına karşı çıkışı, ikincisi, Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunu kuşkuyla karşılaması.

THIRD WORLD QUARTERLY

A unique journal of Third World opinion on major contemporary issues

TWQ, *Üçüncü Dünya Üçaylığı*, Londra'da yayınlanan, 'Üçüncü Dünya' ülkeleri üstüne haber ve yorumların yer aldığı bir dergi.

TWQ dergisinin Ocak 1980 tarihli sayısında, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* üstüne *William Hale* imzalı bir yazı yayınlandı. Yazı, hizmetler sektörünün, kitapta üretken olmayan bir sektör sayılmasını eleştiriyor ve işçi sınıfının toplumdaki yerinin abartılmış olduğunu söylüyor. Ayrıca bu yazı da Sovyetler Birliği'nin devrimci merkez sayılmasına karşı çıkıyor.

48 yıllık kongresiz "komünistler"

Hesabı nerede soracaksınız?

Korhan Davut

Bugün parti içi savaşımımız, partimizin yarım yüzyıllık bir uykudan silkinmesini anlatır. Bu savaşım, parti içindeki çeşitli menşevik guruplarla, bolşevikler arasındaki farklılıkları açık seçik, derinliğine ortaya çıkarıyor... Partimiz ancak görüş farklılıklarının birbirine karıştığı, neyin ne olduğunun bilinmediği bir durumdan çıktığı ve menşevizmden arındığı oranda güçlenebilir.

TKP'nin Leninci güçlerinin Konferansı'nda belirtildiği gibi: "Partinin oportünist yönetimi 'işçi sınıfının birliği', 'eylem ve cephe birliği' sözleri altında işçi sınıfımızı başka siyasal akımların kuyruğuna takmaya çalışıyor" (*TKP Leninciler Konferansı*, s. 38). Partimizin işçi sınıfı içinde güçlenmesinin önüne geçiyor.

Bolşevikler buna karşı açık savaşa geçtiği zaman, oportünist yönetim tarafından, "anti-TKP", "TKP düşmanı" diye karalandılar. Çünkü menşeviklerin keskin devrimci sözlerle gizlemeye çalıştıkları oportünistlikleri, partiyi felce uğratan hastalıklar, *İşçinin Sesi*'nde komünistler tarafından açıklanmaya, sergilenmeye başlanmıştı.

Ama "ne yazık ki" *İşçinin Sesi* TKP'ye saldırmadı. Aksine TKP içindeki burjuva ideolojisine karşı savaşa girerek militanlara, *Leninci bir TKP için savaşmak* gerekliliğini duyurdu. Böylece, gerçek parti düşmanları, partiyi felce uğratan neden ortaya çıktı. Bu neden, Türkiye Komünist Partisi içinde egemen olan oportünizmdi. Lenincilerin başlattığı parti içi savaşımın açık seçik ortaya çıkardığı ilk sonuç bu oldu.

Tekel dışı burjuvaziye karşı tutum MK'nin TKP'ye vurduğu bir darbedir

Oportünizmin, "ulusal burjuvazi yukarı", "ulusal burjuvazi aşağı" diye diye tekeldışı burjuvaziyi devrimci ilan etmeleri, onları gerçek parti düşmanlığına paralel bir konuma soktu. Şefik Hüsnü Değmer' in cephe politikasından bugünün oportünistine miras olarak kalan görüş, Türkiye devrimci hareketinin görevlerini tekeldışı burjuvazinin politik sözcüsü olan CHP'ye teslim etti. TKP'yi, CHP'nin kuyruğunda devrimi beklemeye itti.

Bunun karşısında *İşçinin Sesi* "ulusal burjuvazi" ile ilgili görüşlerini farklı koydu. Türkiye'nin ulusal kurtuluş savaşı verdiği dönemde burjuvazi, sömürgeci işgal ordularına ve padişahlığa karşı ulusal burjuvaziydi. Bugünün holdinglerinin ataları da bu ulusal burjuvaziydi. Ve, TKP'nin daha kurulduğu günden beri ona saldıran, Mustafa Suphileri katleden de ulusal burjuvaziydi. Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşı dünya kapitalist sisteminin emperyalizme geçtiği, yani kapitalizmin çürüme çağına, dünyanın da sosyalist devrimler çağına girdiği döneme rastladı. Karşıt sınıflar güçlendikçe, tarihsel gelişmeye ve o günkü gelişme düzeyine göre karşılıklı yer alacaklardı. Burjuvazinin daha 1920'lerde TKP'ye yönelttiği bilinçli ve profesyonel saldırı bunu gösterir. Kısa ve öz olarak, burjuvazinin devrimci-demokrat niteliği, yine kendi açısından, çok kısa sürede dayanılmaz, başlamadan biten birşey oldu.

Buna karşın, menşevikleri bir yandan, tarihsel olarak ulusal kurtuluş savaşı dönemindeki burjuvaziden daha gelişmiş ve daha gerici olması beklenen tekeldışı burjuvazi için, "ulusal burjuvazi" nağraları atarak onu devrime davet etmeleri, öte yandan M. Suphi ve 15 yoldaşının her yıl yasını tutmaları, derin bir ihaneti göstermiyor mu?

Ulusal sorun'la parti likidasyonuna katkı

Eğer TKP'nin oportünist yönetimi bugüne kadar "ulusal burjuvazi" için yaptığı, ciltler doldurabilecek ajitasyon ve propagandayı, doğru bir biçimde Kürt halkı için yapmış olsaydı, savaşımız hiç kuşkusuz, şimdikinden kıyaslanamayacak kadar ilerde olurdu.

Oportünistlerin ulusal soruna bakış açıları her zaman için, özünde ayrılıkçı oldu. Tıpkı burjuvazi gibi, Kürt halkının bağımsız devrimci hareketinden korktular. Burjuvazi için olduğu gibi onlar için de, *İşçinin Sesi*'nin savunduğu ayrılma hakkı "bölücülüktür". Burjuvazi, Kürt halkına yönelttiği baskılarla Türk ve Kürt halkları arasına nasıl güvensizlik tohumları serpiyorsa, oportünistler de bunu Kürt halkıyla ilgili politikalarıyla yapıyorlar. Oportünistler, Kürt halkının bağımsızlık hakkıyla ilgili söz etmezken, sürekli olarak, hem de bağımsızlık hakkı konusunda duydukları telaşla, birlikten söz ediyorlar. Oysa bizim, ezen ulusun komünistleri olarak, Kürt halkına bağımsızlık hakkı için güvence vermedikçe, iki halkın güven içinde yanyana (birlikte) yaşayacakları düzeni kuracak bir devrimi alternatif olarak göstermedikçe, birlikten söz etme hakkımız olamaz. Bu hakka sahip olmak, oportünistlerin reformcu siyaseti için *özellikle* hiçbir zaman söz konusu olmamıştır.

Yaşam, *İşçinin Sesi*'nin Kürt sorunuyla ilgili tutumunun Leninci çizgide olduğunu kanıtlıyor. Çünkü *İşçinin Sesi* Kürt halkının bağımsızlığını onun en demokratik hakkı olarak görüyor ve bu hakkı sürekli olarak savunuyor. Bunun yanında önerimiz birlik olmuştur. İki halkın da savaşı aynı düşmana karşıdır. Türkiye finans kapitalinin zorbalığı ve sömürüsü tüm Türkiye çapında dayanılmaz boyutlara vardı. Aynı amaçla, aynı düşmana karşı neden birlikte savaşmayalım? Burjuvazi son derece iyi örgütlenmiş ve güçlüdür. Onun karşısına güçlü çıkmalıyız. Bizim hareketimiz ancak iki halkın birliğiyle düşmanın düzenli ordularının karşısına çıkabilir. Bunun tersi serüvencilik olur.

İşte, *İşçinin Sesi*'ni serüvencilikle suçlayan oportünizm, Kürt ulusal sorunuyla ilgili politikasıyla kendisi serüvene neden oluyor. İki halkı ayrı kamplara itmek, hareketimizi zayıflatarak burjuvazinin düzenli orduları karşısında serüvene çıkılmasına neden olacaktır.

TKP'deki oportünistlerin Kürt ulusal sorunu üzerine yaptıkları şoven gevezelikler sonucu TKP'ye karşı doğan güvensizlik, partinin merkezi bir örgüt olarak *Türkiye çapında* örgütlenmesine darbe vurdu. Bu, menşeviklerin partiyi daha kolay likide etmeleri için bir olanaktır.

Komünist gibi mi, sendikacı gibi mi?

Toplu sözleşmelerde oportünistlerin partiye nasıl bir değer verdikleri, *Savaş Yolu*'nda bir yazıda açıklandı. Bu yazıda söyleneni insan en güvendiği yoldaşlarından bile işitmiş olsa inanmak zor gelir. "Yazıyı yanlış değerlendirdiniz, yoldaşlar" der. Ama sözkonusu yazı bir gerçek. Yaldızlı sözler ardındaki "ilginç" görüşlerden biri, daha doğrusu yazının ana fikri şöyle: "İşçi sınıfının isteklerini elde etme gücü gün gün artmaktadır. Bunalım koşullarından devrimci sonuçlar çıkarma olanakları vardır. Sınıf sendikaları bu olanakları değerlendirecek ve sendikal hareket yeni bir ivme kazanacaktır. Solda yer alan tüm parti, gurup ve akımların yeni bir sınavı olan bu savaşımda alacakları not sınıf sendikalarına karşı takınacakları tutuma, sağlayacağı desteğe dolaylı biçimde burjuvazinin yanında saf tutmaktan kaçınmalarına bağlı olacaktır" ('Toplu Sözleşme Döneminde Bazı Sağ ve "Sol" Saldırılar Üzerine', *Savaş Yolu*, s. 22).

Biz yukarıdaki kahramanca sözlerin değerlendirilmesini okuyucuya bırakıyoruz. Açık seçik ortaya çıkacak olan soru şu olacaktır: Devrimci harekette sendikacı gibi mi, komünist gibi mi? Komünist partisi mi, sendika mı?

En acil görev

En acil görev, 48 yıldır yapılmayan parti kongresini toplamaktır. Kongre bir partinin kalbidir, nabzıdır. Partinin nabzı aksatılmadan yoklanmalı, ona, gelişen sınıf savaşlarına göre canlılık kazandırılmalıdır. Devrimci durum derinleştikçe, sınıf savaşımı yükseldikçe, komünistlerin bu gelişmelere göre bilinçlenmelerini artırmaları, yeni duruma göre doğru programı belirlemeleri son derece önemli bir görev olarak belirir. Bugün Türkiyeli komünistlerin önünde duran görev de budur. Kongre toplanmalı ve Türkiye Komünist Partisi, partiyi, bitkisel bir yaşama sokan menşevizmden arındırılmalıdır.

Menşevikler CHP yönetiminin anti-komünizm histerilerine karşın büyük bir "sorumlulukla" "ulusal burjuvazi"ye devrimde yer verirken, bu devrimin öncülüğünü yapacak olan Türkiye Komünist Partisi'nin kongresiz kalmasına sorumsuzca kayıtsız kalıyorlar. Onların CHP'yle dostluk kurma dramına diyeceğimiz, Lenincilerin buna katılmadığıdır. Ama işçi sınıfımızın gözbebeği gibi korunması gereken partisine karşı 48 yıllık saygısızlığın nedeni 5. Kongre'de anlatılmalıdır.

Lenincilerin top atışları altında dünyanın başlarına çökmekte olduğunu anlayan menşevikler, son dönemde iyice hırçınlaştılar. Kitap yakmaya başladılar. Komünist yaralanmayla siner sanıyorlar. "Hesap soracağız"mış. 48 yıldır kongre toplamayan "komünistler", hesabı nerede soracaksınız? Kongrede mi, sokakta mı?

Sonra durun hele, kim kimden neyin hesabını soracak, orasını biraz karıştırmışsınız: Neden 48 yıldır kongre toplanmadı? Yarım yüzyıl kongre toplamayan parti, "yeni tipten parti" nasıl olur? Yakup Demir'in altına imza attığı TKP Dış Bürosu, nasıl birdenbire TKP MK oldu? Neden 1973'de hazırlanan tüzük-program taslağında proletarya diktatörlüğü kavramı yer almadı? Neden her taktik tutumunuzla devrimi engelliyorsunuz? Neden Lenincileri polise ihbar ediyorsunuz? Neden, neden? İşçi sınıfının eli boğazınızdadır! HAİNLERDEN HESAP SORACAĞIZ!

Menşeviklerin parti düşmanı ideolojisine karşı savaş, burjuvaziye karşı yürüttüğümüz savaş ilkelerine göre, merkezi bir biçimde örgütlendiği oranda başarılı olacaktır. TKP Leninci güçlerinin Konferans'ı, bu tür örgütlenme için elverişli koşulların gelişmiş olduğunu göstermiştir. Militan TKP için ileri!

Büyük utkunun 35. yılı

Aytaç Çalışkan

Kanlı geçen dört yıldan sonra, Kızılordu'nun kararlı ve özverili savaşımı sonucu, 1945 yılının 8 Mayıs'ında Nazi faşizmi çökertildi. Bu başarılı harekâtın onuru Sovyet halkına ve SBKP'nin Leninci tutumuna aittir.

Tekelci sermayenin 1930'larda iyice yoğunlaşan derin bunalımı, onu 1941'de Sovyetler Birliği'ne saldırmaya yöneltti. Tekelci sermaye, bütün dünyada içine düştüğü bunalımdan işçi sınıfının sırtına basarak çıkmayı düşlüyor, bu yolda hazırlıklarına hız veriyordu. İspanya'da iç savaş, İtalya'da Mussolini faşizmi, Fransa'da komünistlerin desteklediği sosyal-demokrat hükümetin zayıflığı ve tutarsızlığıyla güçlenen faşistler, ve sonunda Almanya'da Nasyonal Sosyalizm aldatmacasıyla halka rahat ve güvenlikli bir yaşam getireceklerini vaadederek, sosyal-demokratların da desteğiyle erke gelen Nazi faşistleri... Kapitalizmin genel bunalımının yanısıra ileri kapitalist ülkelerde başgösteren toplumsal bunalım ve ekonomik çöküntünün, emperyalistleri, ilk sosyalist ülke Sovyetler Birliği'ni hedef seçmeye yöneltmesi kaçınılmazdı. Yapılarındaki çelişkileri genç Sovyet devletini yok ederek çözebileceklerini umuyor ve bu yolda Alman emperyalizmine destek veriyorlardı.

Emperyalistlerin, Nazi faşistleri eliyle er geç Sovyetler Birliği'ne saldıracaklarını adından emin olduğunca iyi bilen, Stalin yönetimindeki SBKP, savaşa hazırlanmak için usta bir "zaman kazanma" siyaseti izledi. Sovyetler Birliği, daha Nazi savaş makinasının önünde durabilecek güçte değildi. Kazanılan zamanın, proletaryanın dünya ölçüsündeki genel çıkarlarını, devrimci merkez Sovyetler Birliği'ni koruyabilmek için yaşamsal önemi vardı.

Kazanılan zamana ve bu arada gerçekleştirilen hazırlıklara karşın, 1941'de başlayan faşist saldırı, Sovyetler Birliği'ne 21 milyon şehit ve görülmedik yıkım getirdi. Ama bu, Sovyet halkını yıldırmadı, geriletmedi. Onlara yenmek istemeyi ve yenmeyi öğretti.

Kasım 1944'de, SBKP'nin öncülüğünde ve Stalin'in fiili başkomutanlığında hazırlanmaya başlanan karşı-saldırı, Mayıs 1945'de Berlin'de sona erdi. Kızılordu komutanlarından Mareşal Vasili Çuikof'un şu sözleri, bu savaşta çelikleşenlerin nasıl insanlar olduğunu dile getiriyor: "... Ladizenko, ... savaşa ağzında bir armonika olmadan girmezdi. Adamlarının düşman ateşi altında ezildiğini görünce hemen neşeli bir hava çalardı, bu havayı duyan askerleri de onun peşinden saldırıya geçerlerdi. Uzun boylu narin yapılı çevik bir insan olan Ladizenko savaşta korku diye birşey bilmezdi. Kuzey Donets' de Zaporozye'de Vistül'de Oder köprübaşında hep aynı şeyi tekrarlamıştı. Şimdi de burada geceleyin Landwehr kanalını yüzerek geçmiş ve ağzından eksik etmediği armonikasıyla çaldığı havalarla adamlarına yerini göstermişti. Sabaha doğru müzik kesilmişti. Yoldaşları yanına vardığı zaman Ladizenko onlara yanağını gösterdi: bir kurşun iki yanağını birden delip geçmişti. Fakat Komsomol örgütçüsü, ikinci bir defa belkemiğinden yaralanana kadar birliğinin başından ayrılmamıştı.

İşte Berlin'e girenler böyle insanlardı".

Faşizme karşı utku, dünya halklarına, barışın ve özgürlüğün gerçek koruyucusunun Sovyetler Birliği ve SBKP olduğunu gösterdi. Bu gerçek bugün, büyük utkunun 35. yıldönümünde bütün canlılığı ile, değişmeksizin sürüyor.

İran olayları v devrimci merk z

Selim Zeydan

ABD, 24-25 Nisan gecesi, İran'daki Amerikalı rehineleri kurtarmak amacıyla İran'a saldırdı. Saldırı fiyasko ile sonuçlandı. Saldırıya katılan özel komandolar, arkalarında dokuz ölü ve bir o kadar helikopter ve uçak bırakarak İran'ı apar topar terkettiler.

Olay açığa çıkınca, ABD cumhurbaşkanı Carter, dünya kamuoyuna bir açıklama yaptı. Rehineleri kurtarma operasyonunun "*teknik arızalar*" nedeniyle yarı yolda durdurulduğunu söyledi. Ardından da, rehineleri kurtarmayı "yeniden deneyeceklerini" ekledi.

Olaydan sonra batı basınında yayınlanan birçok değerlendirme yazısında, dünyanın en ileri teknolojik düzeyine sahip ABD'nin nasıl "teknik arızaların ve aksaklıkların kurbanı olduğu" uzun uzun işlendi. Kullanılan helikopterlerin teknik özellikleri sayılıp döküldü. Bir yandan bütün "suç", *teknik arızalara* ve *insan hatalarına* yüklenirken, öte yandan hiçkimsenin suçlu sandalyesine oturtulmayacağı da *özenle* belirtildi.

Dünyanın en ileri teknolojik düzeyine sahip olmasıyla övünen ve özellikle Vietnam yenilgisinden sonra, ordusundaki insan malzemesinin "beceriksizlikleri" konusunda aşırı duyarlılık gösteren ABD'nin, bu "akıl almaz" (!) teknik ve personel aksamalarını sessiz sedasız sineye çekmesinin bir anlamı olmadığını düşünmek safdillik olur. Ayrıca, operasyon sürseydi İran topraklarında saatlerce kalacak olan komandoların, operasyonu durdurma kararından sonra aceleden ellerinin ayaklarına dolaşması da ilginçtir. Aylarca eğitim görmüş, deneyimli askerlerin böyle teknik arızalar karşısında teleşa kapılmayacakları açıktır.

Öyleyse nedir bunların altında yatan?

Amerika'nın her fırsatta İran'a silahlı saldırı tehdidinde bulunması, halkın ABD'ye karşı nefretini artırdı. Kapıya dayanan emperyalist saldırı tehlikesi ve halkın büyüyen tepkisi, İran'ın anti-komünist, anti-Sovyet yöneticilerini Sovyetler Birliği'ne karşı tavırlarını gözden geçirmeye zorladı. Saldırgan ABD politikasına karşı, İran ve Sovyetler Birliği birlikte karşı duracaklarını açıkladılar. Rehineleri kurtarma operasyonunun başladığı gün de, İran dışişleri bakanlığı, herhangi bir Amerikan saldırısı olursa Sovyetler Birliği'nin İran'a doğrudan yardım edeceğini açıkladı....

İşte, "teknik arıza" v.s. denerek gözlerden saklanmaya çalışılan, operasyonun yarı yolda durdurulmasının altında yatan gerçek neden budur. Sovyetler Birliği'nin olmadığı bir dünyada böyle bir emperyalist saldırının "teknik" nedenlerle başarısızlığa uğrayacağını düşünmek bile hayal olurdu.

İran olayı Sovyetler Birliği'nin, nesnel olarak, dünya devrimci merkezi olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

DÜZELTME

Geçen sayımızdaki "Din Halkın Afyonudur" yazısının 4. sütununun sondan 3. paragrafındaki son cümlede "bilimin" sözcüğü "dinin" olacaktır. Düzeltir, okurlarımızdan özür dileriz.

İşçinin Sesi

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Örgütl nelim

Gülveren-Bahçelerüstü semtinde CHP Çankaya ilçe örgütünün düzenlediği bir açık hava toplantısı oldu. Bu toplantıya eski Çalışma Bakanı Önder Sav ve eski Ticaret Bakanı Teoman Köprülüler katıldı.

Bu sırada halk arasından çıkan Leninci bir komünist, Türkiye'deki gelişmelere ilişkin geniş, ajitatif bir konuşma yapmaya başladı. Konuşma sık sık alkışlarla kesildi, halkın yükselen heyecanına paralel olarak CHP'nin teşhirine ve halktan soyutlanmasına doğru yöneldi ve uzun alkışlarla bitti.

Bu durum karşısında ne yapacaklarını şaşıran CHP saylavları, hemen toparlanarak kendilerinin de "TKP'ye Özgürlük" istediklerini, hatta ilerde koalisyon bile kurulabileceğini söylediler. Fakat halk, TKP'nin özgür olması istenmekle değil, devrim savaşımına aktif katılmakla sağlanır diyerek bu demagojiyi tersyüz etti. Bu burjuva politikacıları da kös kös çekip gittiler.

Biz Lenin'in şu sözlerini aklımızdan çıkarmayacağız: "Gericilikle savaşmak demek herşeyden önce yığınları gericilikten ideolojik olarak kurtarmak demektir. Ama gericiliğin yığınları üzerindeki güçlü ve inatçı ideolojik etkisi, Kara Yüzler değil (MHP anlayın) Kadet etkisidir (CHP anlayın). Bu bir paradoks değildir. Kara Yüzler yakıp yıkıp öldürebilen, ama cahil köylüyü dahi ikna edemeyen, apaçık, kaba düşmanlardır. Oysa Kadet'ler hem köylüleri, hem de şehir küçük burjuvazisini ikna edebiliyor (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. Basım, c.11, s.382).

Lenin'in bu sözleri komünistlerin kulağına küpedir. Eğer komünistler liberallerin etkisini kıramazlar ve onları soyutlayamazlarsa, halkı burjuva ideolojisinin etkisinden kurtarmak için kararlı savaşamazlarsa, devrimimizin geleceğine gölge düşer.

Komünistlerin buradan çıkarmaları gereken önemli bir ders şudur: Böyle hazır, kıvamına gelmiş, savaş anlayışı yükselmiş ve bizi kabullenmiş birimlerde, partimizi ve ona bağlı örgütlerin sayısını genişletmeli ve onları Marksizm-Leninizm ideolojisinin yandaşları ve savaşçıları yapmalıyız.

Kızıl Bahçe

Grev okul oldu

Fabrikamız 38 günden beri grevde. Biz, daha bilinçli, daha kararlı, sıkılı bir yumruk gibi, tekellerin suratına daha öldürücü vurabilmek için, işçi sınıfı bilimiyle savaşmak zorunluğunu bu grevde anladık.

Grev süresince, bütün arkadaşlara eğitim verilmesi gerekliliği gün gibi açığa çıktı. Oportünistler grevi fabrikaya hapsettiler. Biz grevimizi okula çevirip, bunu yaygınlaştırmak istiyoruz. Oportünizm bunu engellemek istiyor.

3 ay önce *İşçinin Sesi* gazetesi elimize geçti. Okuduk, yanlışlarımızı gördük. Bize Leninci yolu gösteriyordu. Bugüne kadar yapılan yanlışları bir bir eleştiriyor, açık görüş koyuyor ve tartışmaya çağırıyordu. Gerçek devrimcilik işte budur.

Oportünistler işçilerden *İşçinin Sesi*'ni kaçırıyorlar ve sonra işçilere dönüp, "bunlar bölücüdür, haindir" diyorlar. Kimin bölücü, kimin hain olduğunu işçi sınıfı, karşılıklı iki tarafın ayrılıklarını inceleyerek ve bu ayrılıklara karşı takınılan ilkeli tavırla ölçer.

Oportünistler devrimden korkuyor. Gerçekten kendi ideolojilerine güveniyorlarsa gelsinler dürüstçe tartışsınlar. Türkiye işçi sınıfı şunu iyi biliyor ki, oportünizme karşı savaşılmadan burjuvaziye karşı savaş verilmez. Biz sözümüzün eriyiz ve kararlıyız. İleri Demokratik Halk Devrimi'ne Leninci TKP'mizle varacağız.

Keskin Orak

Yığınlara dalıyoruz

İşçinin Sesi gazetesi emekçilerine,
Değerli yoldaşlar,

Leninci ilkelerin başta kadroları, giderek yığınları sarmasında yapmış olduğunuz büyük katkıdan dolayı geç de olsa sizi kutlamayı görev biliyoruz. Yoğun pratik işlerden, yoğun baskılardan ve teorik eksiklikten dolayı içinde bulunduğumuz bir çok açmazı bize göstererek önümüzü aydınlattınız. Şu anda berrak Leninci ideolojimizle göğsümüzü gere gere dolaşıyor, neşe ve inançla korkusuzca yığınlara dalıyoruz. Yıllarca alamadığımız yolu kısa zamanda alıyoruz. Fırın işçileri olarak Leninci ilkeler ışığında savaşımızı yılmadan veriyoruz. Cezaevlerine giriyoruz, direnişlere çıkıyoruz, günlerce karakollarda baskı altında kalıyoruz, yılmıyoruz. Burjuvazinin *İşçinin Sesi*'nden nasıl korktuğunu işkencelerde, baskı altında, siyasi polisin ağzından duyuyoruz.

Tüm Leninci yoldaşların 1 Mayıs işçi bayramını kutlarız.

Leninci selamlar,

Fırın-İş Genel Merkezi
Turgutlu

Taban h sap soruyor

Türkiye'deki olaylar öylesine gelişiyor ki, an, dakika, gün birbirini tutmuyor. Devrimci durum yaşamın her alanında etkisini gösteriyor.

17.2.1980 günü Dev-Maden-Sen Genel Kurulu başladı. Genel Kurul'un üç gün süreceği açıklandı. Genel Kurul'un yapılacağı Çağdaş Sahne salonu önce ilk giren Kurtuluş siyaseti tarafından işgal edildi ve erken saatlerde salona kendi görüşlerindeki delegeleri aldılar. Daha sonra oportünistler ve Dev-Yol salona gelmeye başladılar.

Oportünistler tam takım gelmişlerdi. Maden-İş, Bank-Sen, Pet-kim-İş, İGD'den bir gurup adam getirip üzerlerine DİSK'in kırmızı önlüğünü giydirdiler. Esas kendilerinin güvenlikçi ve gözcü oldukları ileri sürerek içeriye girmeye çalıştılar. Fakat Kurtuluş önceden tedbirini aldığı için oportünistleri püskürttü. Sonra, oportünist delegeler içeri girdiler. Divan, açış konuşmasını yapıyordu. Oportünistlerin içinden yüksek bir ses, "sizin bu yaptığınız yasalara sığmaz" diye bağırdı. Bunu, içerde bulunan güvenlik pat küt susturdu. Divan konuşmasını sürdürüyordu. Yine çatlak bir ses, "sizin yaptığınız yasalara sığmaz" diye bağırmaya başladı. Bunun üzerine bir işçi arkadaş kalkıp, "biz burjuvazinin tanıdığı yasal sınırları tanımıyoruz, biz kendimizin uyguladığı devrimci yasaları tanıyoruz" deyince, oportünist, hükümet komserine dönerek, "evet komserim görüyorsunuz kimin haksız olduğunu" dedi. Hükümet komseri oradaydı, her konuşmacının sözlerini tutanağa geçiriyordu. Fakat hükümet komseri, oportünistin beklediğinin tersine, "ben görevimi senden öğrenmiyorum" deyince oportünist kıçının üstüne sert bir şekilde oturdu ve salonda korkunç bir kahkaha patladı.

Daha sonra seçimlere geçildi. Oylama sonunda Kurtuluş'un listesi seçimi kazandı. Oportünistlerin çılgınlığı da iyice arttı. Fiziksel güç olarak birşey yapamayınca bu sefer sendika Genel Merkezi'ne giderek sendikanın teksir makinası ve fotoğraf makinalarını yürüttüler. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de sendikayı mahkemeye verdiler. Karşıda faşist sendikanın eline koz verdiler. Tabanda işçilerin kafalarını bulandırdılar. Kendi propagandalarını yapayım derken, bilinçsiz işçilerin faşist sendikaya gitmelerine neden oldular. Faşist sendika şimdi bunun parsasını topluyor.

Bu yalnızca bir olay. Oportünistler bir tek sendikada değil, MTA'da bulunan tüm demokratik mevzilerin yönetiminden de silindiler. Spor Kulübü seçimini kaybettiler. Yardım Sandığı seçiminde istedikleri ağırlığı sağlayamadılar. Tüketim Kooperatifi seçimini baltaladılar.

Şimdi soruyoruz. Bu sahtekârlıkla, bu düzenbazlıkla kitleyi nereye kadar götürecekler? Taban hesap soruyor. Tabana hesap verin!

Maden

Faşistler korkuyor

Turgutlu'da faşist savcı yardımcısını cezalandırdılar. Savcı yardımcısı, Turgutlu'da faşist başkomser ve belediye başkanıyla kurulan üçlü sacayağının en sağlamlarındandı. Faşist MHP ve ÜGD'li faşistler, bu üçlüden aldıkları güçle son günlerde saldırılarını yoğunlaştırmışlardı. Faşistler son günlerde çift silahla yakalandıkları, birçok yaralama, öldürme yaptıkları halde, serbest bırakılıyorlardı. Devrimciler, Kürt demokratlar ise, tek tanıkla günlerce içeride yatırılıyordu. Hele fırın işçileri 33 gün önceki bir olay bahane edilerek, kurulan üçlü sacayağı ile 7 işçi tutuklanmıştı. Daha sonra da, direniş boyunca 14 işçi tutuklandı. Faşizmi ininde gebereceğiz bildirisi nedeniyle, fırın işçileri hakkında dâvâ açıldı. Faşist savcı şöyle haykırıyordu: "Milliyetçileri komünistlere ezdirmem!" Şimdi atanan savcılar rapor alıp gelmiyor. Faşist Emniyet Amiri, sıra bana geldi deyip feryat ediyor.

Leninciler tam 8 gün hergün yaklaşık 8 saat işkencede kaldılar. Fırın-İş sendikası basıldı. Yöneticileri günlerce karakolda baskı altında tutuldu. İşçilere sürekli olarak *İşçinin Sesi* hakkında soru sordular. Hele bir siyasi polis feryat ediyordu: "Ya nerden çıktı bu *İşçinin Sesi*. En kötüsü bu, toparlayıcı" diyordu. Herkesi bu toparlayacak diyerek bacanın alev aldığını belirtiyordu. Baskılar deneyimimizi arttırdı. Polis karşısında işçiler olarak deneyimden geçtik. Baskılar karşısında direndik, arkadaşlarımızı, Lenincileri gözümüz gibi koruduk. Şu anda üç arkadaşımız tutuklandı. Arkadaşlarımızla canlı Leninci dayanışmamızı gösteriyoruz. Her türlü savaşımımız, faşistinin, polisinin, menşeviğinin yüreğine korku salıyor. Bu arada menşevikler polislik yaparak, sağda solda konuşarak gönüllü muhbirlik yaptılar. Yılmayacağız, savaşımı mutlaka kazanacağız.

Fırın İşçisi

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Çimse-İş't İşçinin Sesi gurubu kuruldu

Turgutlu'da tam 51 tane kiremit ve blok fabrikası var. Fabrikalarda işçilerin aldığı ücretler çok düşük. Ayrıca fabrikalarda iş sağlığı ve iş güvenliği konularında hiçbir önlem yok. Olmayacak tabii. Yıllardan beri Çimse-İş sendikasının başındaki yöneticiler, patronlar tarafından seçilen uzlaşmacı sarı sendikacılar. İşçiler arayış içinde. Çözüm arıyorlar. Yol gösterici arıyorlar. Bir ara gözlerini Beton-İş sendikasına çevirdiler. Ama Betoya direnişini ve sonucunu dikkatle izledikten sonra sınıf sezisiyle "bunlarda da iş yok" dediler. Doğru söylediler. Beton-İş sendikasının başındaki ortacı oportünistler Betoya işçilerine dürüst davranmadılar. Direniş (ki direniş istemiyorlardı, ama Lenincilerin başlattığı direnişe zorunlu olarak uydular) boyunca, Betoya patronunu zor durumda bırakmamak için işçileri zor durumda bıraktılar.

Şimdi devrimci işçiler Çimse-İş'i devrimci bir yönetime kavuşturmak için kolları sıvadılar. Turgutlu'daki kiremit blok patronları da hemen harekete geçti. Toplu sözleşme masalarında bir lirayı çok görenler şu anda altı bine yakın işçiye ayda biner lira dağıtmaya başladılar. Yıllardan beri başkanlık yapan ve işçilerin gözünden iyice düşmüş olan Yusuf Koçanoğlu'nun yerine (ortacı oportünistler bu satılmış sendikacıyla bağlaşıklık önermişlerdi) patronlar yeni bir adayı tezgahlıyorlar.

Leninciler, en başta, bu sözde devrimci, havuç kırmızısı renkli, patronların desteklediği sosyal-demokrat adayı, yığınların önünde teşhir ettiler. Doğru, devrimci tavrın, gerçekten devrimci aday ve sağlıklı yönetim kurulu çıkarmak olduğu işçilere anlatılarak ikna edildi. Aday ve yönetim kurulu konusunda ilkeli bir anlaşmaya varıldı. Çıkaracağımız gurubun ismini işçiler hep birlikte koydular. Sekiz bin işçiyi temsil edecek gurubumuza, bizi aydınlığa çıkaran, önümüzü açan, bize Leninizmi alçak gönüllülükle öğreten, burjuva kuyrukçuluğuyla kararlı olarak savaşan gazetemizin ismi verildi. *İŞÇİNİN SESİ* GURUBU.

Leninciler olarak Turgutlu'da fabrikalarda çalışmalarımızı hızlandırıyoruz. Yoğun işçi çalıştıran fabrikalar pilot fabrika seçildi. İlişkiler fabrika fabrika, mahalle mahalle ve köy köy geliştiriliyor. Tüm işçilere istemlerimizi ve çalışma programımızı ulaştırıyoruz.

Saptadığımız sorunlar ve istemleri gazetemize göndereceğiz. Çalışmalarımızı, toprak sanayi işçilerinin kalp atışlarını elimizde tutarak sürdüreceğiz.

Toprak

Tekstil'd n ayrılın diyorlar

7 dönem toplu iş sözleşmesi yapan sarı sendika Teksif, Sümerbank işçilerini tam 15 yıl sattı. Ancak 1978'in ilk aylarında, işçiler DİSK-Tekstil'e üye olarak bu ihanet çemberini kırdılar.

Perinçekçi Maocular daha baştan işçileri bölmeye çalıştı. Bölemeyince, ideolojilerine uygun olanı yaptılar ve sarı Teksif'in saflarına geçtiler. Oportünistler ise Maoculardan hiç aşağı kalmıyorlar. Hainliklerini her somut olayda gösteriyorlar. Bunun bir örneği 1 Mayıs konusundaki tutumlarında ortaya çıktı.

Toplu sözleşme yetkisi almadaki tutumları da oportünistlerin ihanetine bir başka örnektir. 8. dönem toplu-iş sözleşmesi başladı, irade beyanı yapıldı. 1863 işçi Tekstil dedi, 16 işçi Teksif dedi. 1 oy da bağımsız çıktı. Aradan tam 6 ay geçti, yetki alınamadı! Sarı Teksif, işkolunda sözleşme imzaladı. Bir tek Antalya Sümerbank'ında yetki alındı, diğer 12 Sümerbank'ta yetki alınamadı. Nedenini soran işçilere sendikacıların yanıtı, Antalya'da CHP yardımıyla yetki alınmış olduğunu söylemek oldu! İşçileri liberal burjuvazinin kuyrukçusu yapmaya çalışıyorlar.

Teksif'in, işkolu sözleşmesini imzalamasının hemen arkasından gelen %200'e varan zamlar, sözleşmede alınan günlük brüt 200 TL'sını geri aldı. Tekstil sendikacıları, "bunu işyerimizde uygulayamazlar" dediler, işçileri aldattılar. Sarı Teksif ve işveren elele vererek bu sözleşmeyi Teksif üyelerine uyguladı. Bu durumda sınıf bilinçli işçilerin tepkisi, kini, savaş kararlılığı daha da artarken, ismi bizde saklı bir menşevik sendikacı bir gurup işçi ile toplantı yaptı ve işçilere şunu önerdi: "Topluca DİSK-Tekstil'den istifa edin, Teksif'in yaptığı sözleşmeden faydalanın". Arkadan da "sonra tekrar DİSK'e geçersiniz" dedi. Böylece nasıl bir sarı sendikacı olduğunu açığa vurdu.

Ama bilinçli işçiler, bolşevikler, istifa değil savaşmak gerekir dediler. İşvereni derhal toplantıya çağırdık. Temsilciler ve şube başkanı önce karşı çıktılar. İşçiler direnince gelmek zorunda kaldılar. İşçiler hep birlikte işverenin odasının önüne toplandık, üretimi yavaşlatma kararı aldık. Teksif sendikası, sözleşmedeki 200 TL'sını herkese kabul ettirmek istiyor.

İşveren bu zammı Teksif üyelerine uygulamakla işçileri *bölüp yönetme* taktiği izliyor. Oportünistler de geriye dön taktiğini öneriyor. İkisi de aynı kapıya çıkar.

Bolşevikler olarak gerçekçi istemlerimizi toplu iş sözleşmesi, toplu hesaplaşma savaşımında yılmadan savunacağız. Savaşacağız, oportünistleri, revizyonistleri sendikalardan söküp atacağız. Devrimci işçiler, komünistler sendika yönetimine!

Bolşevik

Turkey Today'a gelen 1 Mayıs kutlamalarından

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi

Son yıllarda Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'ı milyonların katıldığı gösterilerle kutladı. 1976'da burjuvazinin yasağını kırdı, gericilerin yüreklerine korku saldı. 1977'de 1 Mayıs'ı kutlama hakkı, İstanbul 1 Mayıs alanında faşistler tarafından vurulan 40 yürüyüşçünün canı pahasına güçlendirildi.

1 Mayıs 1980 işçi sınıfımızın ve halkımızın devrimci savaşımında bir dönüm noktası olacaktır. 1 Mayıs'ın, kümelenen karşı-devrim bulutlarını dağıtabilecek güçlü bir gösteri olarak anlamlı bir biçimde kutlanmasını önlemek için, burjuvazi devlet terörünün bütün gücünü öne sürerken oportünistler de ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar.

Türkiye Komünist Partisi'ndeki Leninciler, 1 Mayıs 1980'in İstanbul 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması için savaşıyorlar. Bu savaşım sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımıyla bir bütün oluşturuyor.

Zafer bizimdir!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Türkiye Komünist Partisi
Leninciler Eşgüdüm
Komitesi

Kardeşçe selamlar

Değerli Yoldaşlar,

İşçi sınıfının günü 1 Mayıs, bütün dünya emekçi halkının birlik ve zafer günüdür.

Fakat bu yıl 1 Mayıs Türkiye'de çok zor koşullar altında kutlanıyor. Tüm Türkiye'de ve özellikle Kürt halkının ulusal baskı, ayrımcılık ve de provokasyon altında ezildiği Kürdistan'da çetin baskı yasaları, sıkıyönetim ve faşist terör artıyor. Bizim Kürt halkımız ve tüm Irak halkı da şiddetli ve insafsız bir diktatörlük altında yaşıyor.

Herşeye karşın, Türkiye'deki tüm ilerici, demokratik ve ulusal güçlerin birliği ve ortak savaşımıyla Türk ve Kürt halklarının ortak savaşımı, kesinlikle yeni bir gerçek demokrasi, özgürlük ve ilerleme çağını açacak ve aynı zamanda da Kürt halkının kendi yazgısını belirlemesi hakkını sağlayacaktır.

Size ve sizin aracılığınızla tüm Türkiye emekçi halkına, sıcak kardeşçe selamlarımızı iletir, savaşımınızda başarılar dileriz.

Dostca selamlarımızla,

Kürdistan Demokrat Partisi-
Irak Uluslararası İlişkiler
Komitesi

Türkiye işçi sınıfına

Değerli yoldaşlar,

Guyana İlerici Halk Partisi Türkiye işçilerine ve tüm ezilen halkına en sıcak ve dostça selamlarını iletir.

İnsanlık dışı çalışma koşulları, artan işsizlik, bütün temel insan haklarının kısıtlanması, yaşam standardının da sürekli gerilemesi Türkiye halkının karşı karşıya olduğu ciddi sorunlardan yalnızca bazılarıdır.

Türkiye halklarının, haklarını kazanmak, tüm baskı ve zulme son vermek, barış, ilerleme ve insan gibi yaşama getirecek bir gelecek kurmak için savaşımı tabii ki kolay olmayan fakat kazanılacak bir savaşımdır. Türkiye halkının yurtsever savaşındaki utkusu kaçınılmazdır. Savaşımınızla dayanışmamız, uluslararası dayanışmaya olan derin inancımızın açık göstergesidir.

Kızıl bayrak bugün dalgalansın! Türkiye halkı yakın bir zafer kazansın!

Dostça selamlarımızla,

Janet Jagan
Uluslararası Sekreter

Şanlı 1 Mayıs

Bu şanlı 1 Mayıs 1980 gününde Türkiye devrimci işçi sınıfına ve halkına selamlar.

Canadian Tribune
(Kanada Komünist Partisi
Merkez Organı)

1 Mayıs İngiltere ve Almanya'da coşkuyla kutlandı

Dünya proletaryasının birlik ve savaş günü 1 Mayıs Londra'da *İşçinin Sesi* militanları ve sempatizanlarının da katılımıyla görkemli olarak kutlandı.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Londra merkez olmak üzere İngiltere'nin çeşitli bölgelerinde kurulan 1 Mayıs Komiteleri, kutlama hazırlıklarını tüm İngiltere'de yürüttü. Büyük bir heyecan ve coşku içinde geçen hazırlık çalışmalarına katılım yığınsaldı. Londra'nın birçok semti afişlendi. Fabrikalar, okullar gezilerek işçiler ve öğrenciler 1 Mayıs yürüyüşüne katılmaya çağırıldı. Diğer bölgelerde de aynı çalışmalar sürdürüldü.

Bu çalışmalar meyvelerini 1 Mayıs günü yürüyüşün başlayacağı alanda verdi. Her bölgeden işçiler ve devrimciler İngiltere 1 Mayıs Komitesi ve *İşçinin Sesi* sancağı ardında kümelenmeye başladı. Yürüyüş kolu, çeşitli örgütlerin, fabrika ve okulların da katılmasıyla, geçmiş yıllara oranla daha yığınsal oluşuyla ve örgütlülüğü ile dikkati çekti. Yürüyüş boyunca coşkuyla haykırılan "*Devrimci Silahımız İşçinin Sesi*" ve "*İşçiler Silahlanın Savaşa Hazırlanın*" belgilerinin yanısıra "*Faşizmi İninde Geberteceğiz*", "*Yaşasın Leninci TKP*", "*Kahrolsun Sömürgecilik*", "*Kahrolsun Tekelci Kapitalizm*" belgileri yol boyunca ortalığı inletti.

Yürüyüş, Hyde Park'ta bir toplantıyla sona erdi. Toplantıda konuşan Leyland otomobil fabrikası işyeri temsilcileri komitesi eski başkanı Derek Robinson, *İşçinin Sesi* ekibine yürüyüşteki disiplin ve yığınsallığı nedeniyle teşekkür etti. Daha sonra örgüt binasına dönen yürüyüşçüler bir değerlendirme toplantısıyla günü bitirdiler.

Almanya'nın Mannheim kentinde ise devrimciler Mannheim İşçi Birliği olarak 1 Mayıs yürüyüşüne yığınsal olarak katıldılar. En önde *İşçinin Sesi* andı ve *İşçinin Sesi* ambleminin (Kavga ve Yorum) olduğu panolar olmak üzere, "*Leninci TKP*", "*Faşizmi İninde Geberteceğiz*", "*Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi*" yazılı pankartlarla yürüyüşteki yerlerini alan militanlar yürüyüş boyunca "*Faşizmi İninde Geberteceğiz*" belgisini haykırdı.

Öte yandan oportünistler ise 1 Mayıs yürüyüşüne büyük bir başarıyla (!) çevredeki beş kentten toparladıkları, yakalarında yalnızca FİDEF rozeti taşıyan 50-60 kişilik bir gurupla ellerini kollarını sallayarak katıldılar!

Yürüyüşten sonra *İşçinin Sesi* militanları F. Almanya Sendikalar Birliği DGB'nin düzenlediği toplantıya katıldı ve bir yayın masası açarak yayın satışı yaptılar. Oportünistler ise, o anda *İşçinin Sesi* yayın masasını görüp de akıllarına gelen yayın masası açma istemlerine olumsuz yanıt alınca, toplantıyı terkettiler!

Akşam düzenlenen 1 Mayıs kültür gecesine *İşçinin Sesi* militanları bir folklor ekibiyle katıldılar ve *İşçinin Sesi* yararına döner satışı yapıldı.